

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 143 - 25 Kuruş

7 - Şubat - Çarşamba - 1951

FAKAT BİR SABAH PAULO SANDIĞIN
YANINDA BEYAZ BİR ŞEY GÖRDÜ.

**ARADIĞIM
KADIN**
51/1

İPEKLİ BİR
MENDİL... ALLAHIM
DEMİK BU BİR KADIN

STELLA! DEMEK
BUNU BENİM İÇİN
YAPAN O!! BUNA
KATİYEN RAZI OLA.
MAM VE OLMAMALİYİM

ZAVALLI.. DEMEK BANA 'BÜTÜN
KALBİYLE VE RUHUyla BAĞLAN-
MIŞ. FAKAT GEÇİKMEYEN ONU
BU İŞTEN VAZ GEÇİRMELİ.
YİM

PAULOYA YARDIMEDEN
HAKİKATEN BİR KADINDI. HER GECE GİZLİCE
BAY FRANK.. BENİ YİNE ORAYA BEKÇİYE BAŞ
GÖTÜRECEK.. GİDİP BAKAYIM.. VURMAKTA İDİ
SİZİ DEĞİL KİMSE OLMASIN MI?

BU
YEDİNCİ GECE OLUYOR..
BU GİLGİNLİĞE DEVAM EDE.
CEĞİNİZİ UMUYOR MU.
SUNUZ? BEN BİR
GÜN DÜŞÜP KAL.
MANIZDAN KOR.
KUYORUM..

MUKA-
VENET EDECEĞİ
MI UMUYORUM
FRANK

İYİ HİŞ AMA
İŞİN UCU ÇAPANDĞLU ÇIK.
MASIN. ANLADIK PARA VE.
RİYORSUNUZ AMA BEN
İŞİMDEN OLMAK İSTEMEM.
ARTIK BU İŞTEN VAZ
GEÇİN.

BUNA İM.
KÂN YOK.. BÖYLE YAP-
MAĞA MEC- BURUM
FRANK.

HİÇ BÖYLE BİRŞEY BA-
ŞIMA GELMEMİŞTİ. SAN-
KI MAHKÛM BİR KADINI
KÜREĞE MAHKÛMNUŞ
GİBİ MADEN KAZMAĞA
GÖTÜRÜYÖRÜM..

İNSANI YAL-
NIZ HÂKİMLER MAHKÛMET.
MEZ YA.. YANILDIĞIMIZ ZA.
MAN CEZAYI
KENDİ KEN
DİMİZE
BİZ DE
VERİRİZ..

İSTE GELDİK. ALLAH KOLAYLIK
VERSİN MATMAZEL. EĞER BİR
GÜRÜLTÜ İŞİTECEK O-
LURSANIZ KAZMAKTAN
VAZ GEÇİN VE HİÇ
SES ÇIKARMAYINIZ.

PEKİ FRANK

BEKÇİ FENERİ BIRAKTI GİTTİ
KIZ İŞE KOYULDU.

AH KAZMA NE AĞIR GELİYOR
BU GECE.. FAKAT CESARET-
O BU İŞİ BÜTÜN GÜN
YAPIYOR..

51/2

DİŞİNİ SIKTI.
BÜTÜN KUVVETİNİ TOPLADI ÇA-
LIŞMAYA BAŞLADI.

AYAKLARI
NIN DİĞİNE TOP.
LANAN UFAÇIK
PARÇALARI TOP
LADI SANDIĞA
DOLDURDI.

FAKAT
BİRDENBİRE
BAŞI DÖNDÜ.

ALLAHIM
SEN BANA
ACI.. YARDIM ET..

KAZMA
ELİNDEN DÜŞTÜ.
KENDİSİDE BAY-
GIN YERE YIKILDI.

PAULO AFFET
BENİ.. ARTIK YAPA-
MIYACAĞIM..

143/2

ARKASI VAR

Jim'i ilk defa görenler, onu ya profesyonel bir boksör veya hut ta şampiyonluklar kazanmış meşhur bir güreşçi zannederlerdi mutlaka. Hattâ bir iki kere yanlışlıkla tercümei halini kalem almak isteyenler bile çıkmıştı. Zira Jim, tam bir metre doksan beş santim boyunda, yüz on kilo ağırlığında ve yürürken adaleleri, elbisesinin altından içi dolu kum torbaları gibi sallanırdı. Vücudü gibi kocaman, dört köşe bir de yüzü vardı.

Ve bütün bunlara rağmen yaradılış itibariyle küçücük bir çocuk kadar munis ve halim selim olan Jim, on altı yaşından beri yani on senedir Mr. Penshaw adında zeki ve yaşlı bir avukatın kâtipliğini yapmaktaydı.

Gerçi Jim kendisine verilen her işi büyük bir dikkatle yapıyor ve Mr. Penshaw'un yazıhanesinde oldukça hatırı sayılır bir boşluğu dolduruyordu! Ama, patronu nedense bu kadar sene zarfında onu ortağı yapmayı aklından bile geçirmemiş ve maaşını da dirhem dirhem arttırarak delikanlıya bir hayli sıkıntılı günler geçirmişti.

Yazıhanede, Jim'in karşısındaki masada, Mr. Penshaw'un Yvonne adındaki daktilosu oturuyordu. Üç sene önce, kız çekingen tavırlarla kapıdan içeri girerek koskocaman makinenin başına geçtiğinden beri Jim ona hayrandı.

Yvonne ufak tefek, güneş ışıklarının öptüğü başaklar gibi sarı saçlı, köşeleri hafifçe yukarı kıvrık kırmızı dudaklı bir kızdı ve mavi gözlerini Jim'e diktiği vakitler delikanlı o muntazam vücudünün içinde kendisini öyle küçülmüş hissedirdi ki bilemezsiniz.

Jim tam iki sene on bir ay ona «Miss Smyth» diye hitap ettikten sonra nihayet bir gün bütün cesaretini toplayarak, utancından yerin dibine geçmeğe «Yvonne» demeye muvaffak oldu ve kız da bunu gayet tabii karşılıyarak tatlı tatlı tebessüm etti. Üstelik de o akşam yazıhaneden çıkarken Jim'e her zamanki gibi «Akşamlarınız hayırlı olsun, Mr. Raine» yerine «Hoşça kal, Jim» sözleriyle veda edince delikanlı sevincinden kanatlanıp uçacaktı handiye...

Ayakları kırk beş numara olan Jim, son günlerde daha büyüğünü bulamıyarak kırk dört numara bir ayakkabı satın almıştı ve bu yüzden de onlar ayağındayken çektiği ıstırapın bir eşini ancak keskin uçlu çiviler üzerinde yürüyen adamlar hissedebilirlerdi. Nihayet bir gece yatağını açarken sol ayağının serçe parmağında büyücek bir nasır görerek yüzünü buruşturdu. Ayakkabılarından şimdiye kadar çektiği yetmiyormuş gibi, şimdiden sonra da çekeceği vardı demek ki.

Ertesi sabah yazıhanenin kapısını açtığı zaman, bir ilkbahar sabahı kadar taze ve bir gül demeti kadar güzel Yvonne, makinenin başına geçmiş, akşamdan kalan mektupları tamamlamakla meşguldü. Jim'i görünce başını kaldırıp gülmüşü.

Jim: «Günaydın, Yvonne» dedi ve eşikten içeri adımını atmasıyla, dişlerini sıkarak bir inilti koparması bir oldu.

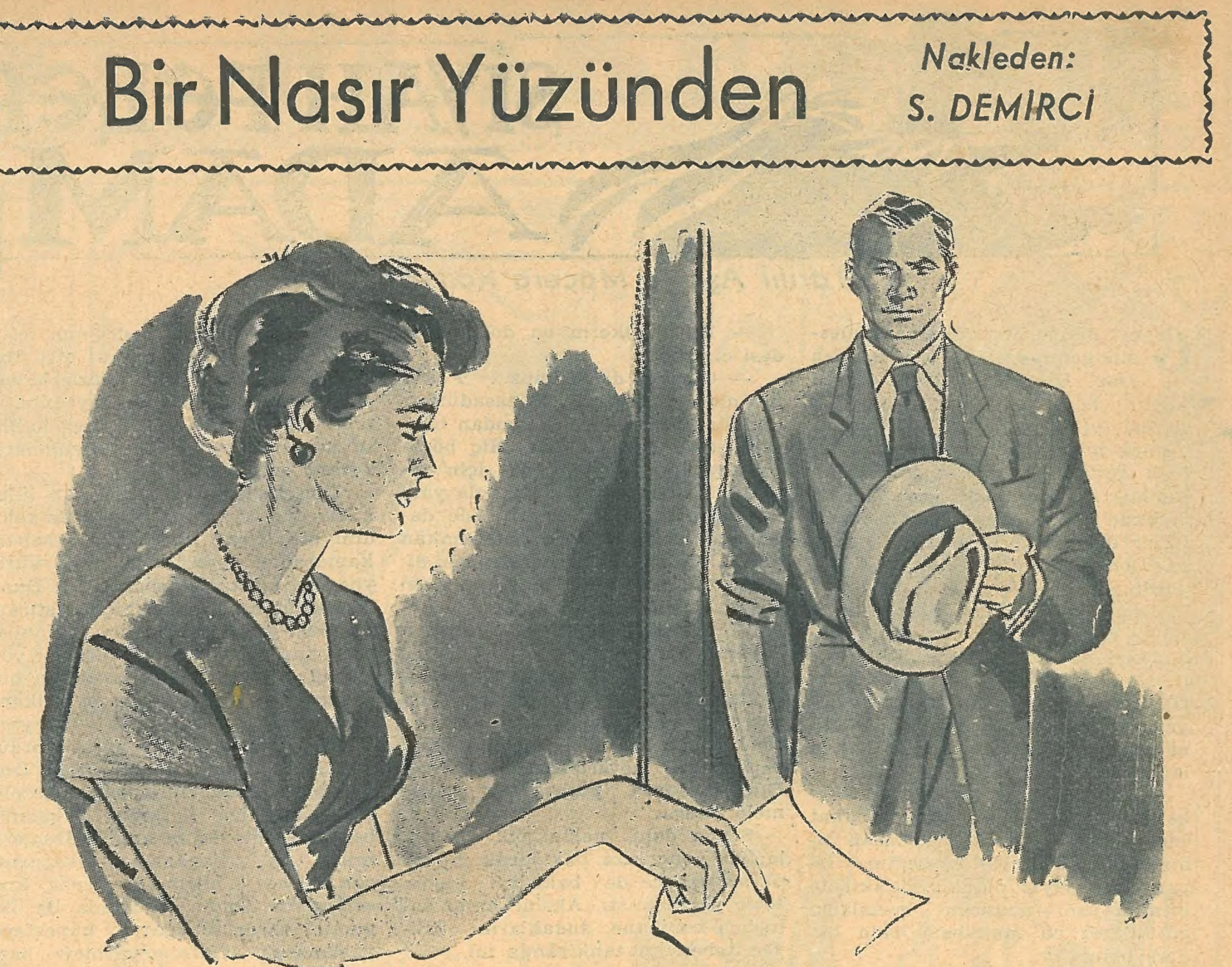
«Kız merakla doğrularak sordu: «Neyin var, Jim?»

«Şey... Ayağında bir nasır var da...»

«Demek canını bu kadar çok yakıyor ha? Üzüldüm doğrusu. Mr. Penshaw seni görmek istiyordu, Jim...»

Jim topallıyarak patronun odasına girdi.

Mr Penshaw öksürerek boğazını temizledikten sonra sert bir sesle: «Evvelâ şu Sir Lanley Gunter'in elmaslarını kasaya koy, Jim,

Yvonne, makinenin başına geçmiş akşamdan kalan mektupları tamamlamakla meşguldü.

dedi. Sonra beni iyi dinle, bu akşam saat sekizde bunların değerini tesbit etmek için burada toplanmamız lazım. Miss Smyth gelebileceğini söyledi. Sen de gelersin, tabii...»

Jim bir an için nasırının acısını bile unuttu ve gözleri parlayarak: «Tabii, dedi. Tabii gelirim.»

Dışarıya çıkar çıkmaz: «Biliyorsunuz değil mi, Yvonne? diye sordu. Bu gece çalışacağımız...»

Yvonne üzüntülü bir tavırla: «Öyle diye eseflendi. Halbuki bu akşam sinemaya gidecektik. Clark Gable'in bir filmi oynuyordu da...» Ve sıkıntıyla içini çekti.

Akşam, yemekten sonra yazıhaneye ilk dönen gene Jim oldu ve hemen sol ayakkabısının bağını gevşeterek koltuğuna çöktü. Bilhassa otururken nasırın sancısına tahammül edemiyordu çünkü. Tam önündeki dosyayı karıştırmak üzereyken merdivende ayak sesleri işiterek kulak kabarttı. Bu gelen mutlaka Yvonne olmalıydı.

Fakat kapı açıldığı zaman içeriye Yvonne yerine, iyi giyinmiş bir adam girdi ve büyük bir neza-ketle: «Acaba, dedi Mr. Penshaw burada mı efendim?»

Jim: «Hayır, diye cevap verdi. Daha gelmedi.»

Yabancı gülmüşü: «Demek ki yalnızsınız?»

Jim başını salladı.

Öteki: «O halde müsaade ederseniz oturup bekliyeyim, dedi. Bu gece Mr. Penshaw'la randevum vardı da... »Ve Jim'e bir sigara uzattı. Fakat Jim bu, saçları briyantinli, esans kokulu ve hilekâr bakışlı adamdan hoşlanmamıştı ve hoşlanmadığı adamların verdiği sigarayı içmek âdeti değildi.

Yabancı: «Buraya Sir Lanley Gunter'in mücevherlerine değer biçmek için geldim, diye devam etti. Elmasları gördünüz mü, bilmem. Onların memleketteki benzerlerinin en kıymetlileri olduğuna eminim.»

Jim soğuk bir sesle, «Kutuyu bu sabah kasaya ben koydum, dedi. Ama içine bakmak aklımdan geçmedi.»

«Ya! Kasanın anahtarı da sizdedir, tabii?»

«Evet.»

«Öyleyse, Mr. Penshaw gelmeden de kasayı açıp elmaslara bakabiliriz.»

Tekrar nasırının acısına dalan Jim, bunu duymamıştı bile. Fakat başını kaldırıp ta gözleri adamın elindeki kapkara tabancaya ilişkince ondan neden hoşlanmadığının sebebini bir anda anlayıverdi.

Sesi birdenbire buz kesilen yabancı: «Haydi» diye sertlendi. Çabuk kasayı aç!»

Jim şaşırıldı. Tabancanın ağzı tam yeğelinin alttan üçüncü düğmesinin hizasındaydı. Gerçi o korkak bir adam değildi ama, herifin de sözünü dinlemediği takdirde tetiğe dokunacağı besbelliydi. Yavaşça ayağa kalktı ve kapının yanında duran kapıyı açtı.

«Müevher kutusunu bana ver!»

Jim kadife mahfazayı uzattı ve ötekinin onu almak için bir adım atması ile, ayağını Jim'in nasırının üstüne basması bir oldu. Zavallı kâtip boğuk boğuk inledi.

Adam aynı yere bir de tekme savurarak, «Keş sesini!» dedi. Fakat Jim'in bu sefer duyduğu acı dayanılır cinsten değildi. Gözü bir anda öylesine kararmıştı ki göğsüne dayalı tabancayı bile göremiyordu artık.

Yumruğunu yüz on kiloluk vücudünün bütün kuvvetiyle yabancı'nın çenesine indiriverdi ve tabancanın sesi ile yumruğun sesi birbirine karıştı.

Jim yavaş yavaş kendini kaybediyordu. Tam o esnada kapının açıldığını ve Yvonne'un içeri girdiğini bile hayal meyal farkedebiliyordu. Kollarını ona doğru uzatarak: «Bu adam nasırına tekme vurdu» diye mırıldandı ve olduğu yere yığıldı.

Hastahaneye yattığının üçüncü günü Jim'in ilk ziyaretçisi Yvonne oldu.

Delikanlı: «Merhaba kahraman!» diye selâmladıktan sonra, hırsızın bir zamanlar Mr. Pershaw'un yanında çalışmış olduğun-

dan ve şimdi de parça parça olan çene kemiklerinin yapıştırılmasına intizaren demir parmaklıklı bir hastahane odasında yattığından bahsederek: «Sen meğer ne kadar kuvvetliymişsin Jim! dedi. Mr. Pershaw da ortaklık teklif etmek için iyileşmeni bekliyor. Bir gecede herkesi teshir ettin doğrusu...»

Jim hafifçe doğruldu ve: «Şimdi bırakın bunları, dedi. Gable'in filmine gidebildiniz mi?»

Yvonne içini çekerek. «Hayır, diye cevap verdi. Henüz gidemedim.»

Jim sordu: «Peki o sizi götürmedi mi?»

Yvonne önce irkilerek: «O da kim?» dedi ve sonra şakrak bir kahkaha koyuverdi: «Sinemaya kız kardeşimle beraber gidecektik.»

Jim bütün cesaretini yeniden toplamıştı. Zorlukla yutkunarak: «Acaba, diye kekeledi. Yani... İyi-leştikten sonra benimle beraber sinemaya gider misiniz, Yvonne?» den? Ne oldu? Ne yaptın?»

Shelley ansızın yerinde durdu. Durmasa çığlık çığlık bağıracağını hissediyordu. Etrafına bakındı. Düşünürken yolundan ayrılmış ve büyük ağaçlı, geniş bir meydana gelmişti. Etraf sonbahar renklerinin şaşaasına bürünmüştü ve havada derin bir sükunet avdı. Sabahın o saatinde, işe gitmesi lâzımken kendini ansızın bambaşka bir yerde buluvermesi genç kadına eski hayatından ayrılmış gibi bir his verdi. On günler beri içini karartan, zihnini saran zehirli duman ansızın sıyrıldı. Shelley rengârenk yaprakların arasından yere nokta nokta düşen güneş ışığına baktı ve ta kalbinin ısındığını hissetti. Başını kaldırınca karşıdan gelen adamın hayran bakışlarıyla karşılaştı. Gülmüsememek için kendini zor tuttu. Başını gururla arkaya attı ve yoluna devam etti.

«Onu daha şimdiden unutmaya başladım bile. Bu sefer benimle daha fazla konuşsun diye yalvarır gibi yüzüne bakmıyacağım. Gayet lâkayt, arkadaşça konuşup geçeceğim. Bundan sonra ona

(Arkası 14. sayfada)

SIYAH PELELERİN Lİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 19

Geri döndü. Ve ruhanî mümes-sili gemiye aldığı için içinden Don Diego'ya küfür ederek büyük kamaraya doğru yürüdü. İçerisi iyi bir şekilde döşenmişti. Yemek masasının üstüne beyaz bir örtü serilmiş, kristal ve gümüş takımları ile bezenmişti. Kanapenin üstünde yaldız işlemeli kadife yastıklar duruyordu. Masanın yanında Don Pedro'nun uşağı duruyordu.

Don Diego emrin bütün aceleliğine rağmen her şeyin iyi ve mükemmel olması için gayret ediyordu. Don Pedro onu dışarı göndererek, uşağının çektiği sandalyeye oturması için Margaret'e elini uzattı. Margaret buz gibi bakışlarla ona bakıyordu.

— Hürriyetimi tamamiyle kaybettigimi anlıyorum, dedi. Fakat hiçbir zaman korkak bir insan olmadığımı size isbat edeceğim. İspanyolları lâiyk oldukları âkibete bırakmayan namuslu insanların gördükleri bu mukabele bana bir ders oldu.

Bunları söyliyerek masadaki yerine oturdu. Don Pedro sapsarı olmuş, gözleri ıstırapla bulutlanmıştı. Bu sözler karşısında duyduğu derin bir hüzüdü. Başını eğdi:

— Bu sözleri hakkettim, dedi. Fakat bir kişinin kusuru yüzünden bütün İspanyolları itham etmeyin.

Onun karşısına oturdu:

— İnsanlar ekseriya hislerinin esiri olurlar... Bütün kabahatime rağmen ben de şerefli bir insanım...

Margaret kısa bir kahkaha ile onun sözünü kesti. Fakat Don Pedro sözlerine devam etti:

— Şerefli bir insanım... Bunu siz de söylemişsiniz... Sizi delice, hiçbir şey düşünmeyecek kadar sevdiğim için beni itham etmeyin.

— Devam edecek misiniz?

— Etmem lâzım... Hakkımda kat'i bir hüküm vermeden bu hissi takdir etmeniz lâzım. Siz olmadan yaşıyamazdım Margaret...

Elini alnında gezdirdi.

— Bunlar elimizde olmayan hâdiseler Margaret... Hepimiz mukadderatın esiriyiz. Ben sizi sevmek istemedim. Fakat bu mukadderatın iradesine hâkim olamadığım bir kudretin önünde boyun eğmek mecburiyetinde kalıyoruz. Size bütün mukaddesatım üzerine yemin ederim ki sizin için hiçbir zaman bir kötülük düşünmedim...

— Boşuna yoruluyorsunuz...

— Dinleyin. Size bu hareketi yaparken elimde olmayan bir şekilde davrandım. Sizi kaçırdım demeye utanıyorum...

— Bu hareketin en doğru ifadesi cinayettir.

— Cinayet diyorsunuz... Fakat insanları cani yapan da tesadüflerdir. Size dün akşam aşkımdan bahsetmiştim. Reddedildim. Hiç böyle bir şey ümit etmediğiniz için şaşırıyorsunuz... Size ancak zamanla yaklaşılabildim. Fakat İngilterede daha uzun müddet durmama imkân yoktu. O zaman, sizin alçakça diye tavsif ettiğiniz bu hareketten başka elimden ne gelirdi?

Bir cevap bekledi. Alamayınca devam etti:

— Elimdeki ve bana ilham edeceğiniz bütün imkânları ayaklarınızın altına sereceğim. Gemide herkes sizi karım yapmak üzere İspanyaya götürdüğümü biliyor. Bundan sonra göreceğiniz inuamele odur...

Sevda dolu, melânkolik bakışlarıyla genç kıza bakıyordu. Fakat ne sözleri, ne de bakışları hiçbir tesir yapmamıştı. Aksine onun bakışları sakınane, dudaklarını süsleyen tebessüm tahkirâmiz idi.

Genç adam küpeşteye dayanmış duruyordu.

— Sizi bir kadın avcısı, yahut bir budala dinler gibi dinledim. Fakat görüyorum ki siz ikisinin bir halitasınız.

— Cevabınız bu mu?

— Çok fena yaptınız Don Pedro. Bir iyiliğe kötülükle mukabele ettiniz. Beni arzuza râmetnek için şiddet ve kabalık gösterdiniz. Vaktile size bağrını açmış bir evdekileri teessür içinde bıraktınız... Şunu iyi bilin arzum hilâfına hiç kimsenin karısı olmayacağım. Sizin ise hiçbir zaman. Eğer sizi affetmemi istiyorsanız beni evime götürün...

Don Pedro başını eğerek:

— Buyurun, dedi. Sonra alâka ile kendilerine bakan uşağına İspanyolca bazı emirler verdi. Uşak hemen servise başladı.

Don Pedro genç kızin cesaretini son derece takdir ediyordu. Bu vaziyette onun dimdik oturmasını, böyle konuşmasını, gözlerini kırpmadan kendisine bakmasını... Onun yerinde kim olsa gözyaşlarıyla ona mukabeleye kalkardı. Oğullarına dünyanın hiçbir tarafında onun gibi ana bulamayacağını biliyordu. Margaret yemek yedi. Hattâ biraz

da şarap içti. Don Pedro'nun içtiği şaraptan içmeğe dikkat etti. Bu hal Don Pedro'nun gözlerinden kaçmamıştı. Takdir ve hayranlıkla tekrar genç kıza baktı. Her halile bu adamın gözlerinde büyüme devam ediyordu.

Don Pedro için hazırlanan lüks kamarayı İspanyol, Margaret'e takdim etti. Genç kız ertesi sabah kamaradan çıktığı zaman yüzü yorgun, gözleri kırmızı idi. Bunlardan başka halinde hiçbir ıstırap nişanesi yoktu. İtina ile giyinmiş, saçlarını taramıştı. Güvertede yürümeye başladı. Mürettebatın bir kısmı çıkan rüzgâra karşı yelkenleri açmakla meşguldü. İri, yarı bir genç te bronzları parlatıyordu. Alâka ile genç kadına baktı. Ondan başka kendisini gören olmamıştı. Biraz daha ilerleyip arkasına bakınca aldandığını anladı. Duclere orada idi. Şapkasını çıkararak son derece hürmetle genç kıza selâmladı. Onun arkasında da iki gemici vardı. Margaret küpeşteye yaslanarak etrafı seyretmeğe baş-

— Sizi bana Allah gönderdi, dedi. Son derece yardıma ihtiyacım var...

Rahibin gözlerindeki ifade yumuşadı. Okşar gibi bir sesle:

— Ben Allahın ve Allaha inananların sadık bir hizmetkârıyım, dedi. Neyiniz var hemşire...

Margaret kısa cümlelerle hâdiseyi anlattı ve nasıl kaçırdığını söyledi. Rahip başını sallıyarak:

— Biliyorum, dedi.

Genç kız âdeti dehşetle:

— Biliyor musunuz! dedi. Biliyor musunuz?...

Onun da bu işte alâkası olmasına imkân var mıydı? Rahip:

— Aynı zamanda eğer bir insanın sözlerine inanmak iap ederse, Don Pedro'nun size karşı çok hürmetkâr olduğunu da biliyorurum...

— Hürmetkâr mı?

— Tasavvurları kat'iyen alçakca ve hainane değildir.

— Hainane değil mi? Alçakca değil mi? Beni kaçırmayı nedir öyle ise?

— Bir yanlışlık... Mühim bir hata... Emin olun size hiçbir fenalık gelmeyecektir. Don Pedro sizi ya hemen memleketinize götürecektir, yahut İspanyaya ayak basar basmaz sizi serbest bırakacaktır. Frey Luis şapkasını sol eline aldı. Sağ elinin üç parmağını birleştirip kolunu uzatarak genç kıza takdis etti. Sonra kollarını yenderinde kavuşturarak genç kızin şüphe, kızgınlık ve nefret saçan bakışlarından kurtulmak için oradan uzaklaştı.

XV

Hak Uğruna

Frey Luis, genç kızin macerasından son derece müteessir olmuştu. Sina son derece müteessir olmuştu. Onun bildiği sadece hak ve hakikattir. Mücadelesinde muvafak olmak için uzun uzun dua etti. Ancak ertesi gün öğleden sonra Don Pedro ile görüşmeğe karar verdi.

Don Pedro güvertede yalnızdı. Rahip ona yaklaştı. Maksadına girmeden evvel uzun bir mukaddime yaptı. İspanyanın zafer dolu tarihinden, İspanyolların Allahın en sevdiği kulları olduğundan bahsetti. Yeryüzünde insanlara nasip olan bütün nimet ve saadetlerin ancak Allaha inanmakla ve hak yolunda yürümekle mümkün olduğunu söyledi ve:

— Allah hepimizi doğru yol ve istikametten ayırmazın, dedi.

— Amin...

Rahip, asilzadenin kadına kolunu nu tuttu. Gözleri parlıyordu.

— Sizin gibi asil, yüksek, Allah ve İspanyanın zaferi uğrunda çalışan bir aileden bu cevabı beklerdim, dedi.

— Başka ne ümit ediyordunuz... Ben de kilisenin sadık bir bende-siyim...

— Sadık değil.. fakat faal...

Don Pedro kaşlarını çatı:

— Niçin böyle düşünüyorsunuz?

— Sizin büyük bir hataya düşerek, affı gayri kabil bir suç işlemenizden korkuyorum...

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

NAT PINKERTON

İÇİM RAHAT DEĞİL
KİTİ.. BURADA İTİMAT
ETMEDİĞİM BİRİSİ
VAR.. ŞU SÜTUNUN
ÖNÜNDEKİ.. GÖZÜ
MRS ÇİTTER-
TONDA

SUS OĞLUM.
BAK KAREN
GELİYOR..
NE GÜZEL
DEĞİL Mİ?

BİZİM DON JUAN NİHA-
YET GELEBİLDİ. O GÜ-
ZEL KISRAKLARIN RES-
Mİ GEÇİDİNDEN NASIL
AYRILABİLDİN. ZÜMRÜT
LERİ NE ZAMAN DE-
ĞİSTİRİYORUZ?

BANA BAK
VENÜS.. SEN
GARDROP-
TAN AYRIL-
MA.. TAKLİT
ZÜMRÜTLERİ
BANA BIRAK

BEN PİRELENDİM. ZÜMRÜTLERİ
ÇALMAK TEHLİKELİ.. NAT PIN-
KERTON BURADA..
BENİ TANIDI. ON-
DAN ÇEKİNME-
LİYİZ. AKILLI
ADAMDIR.

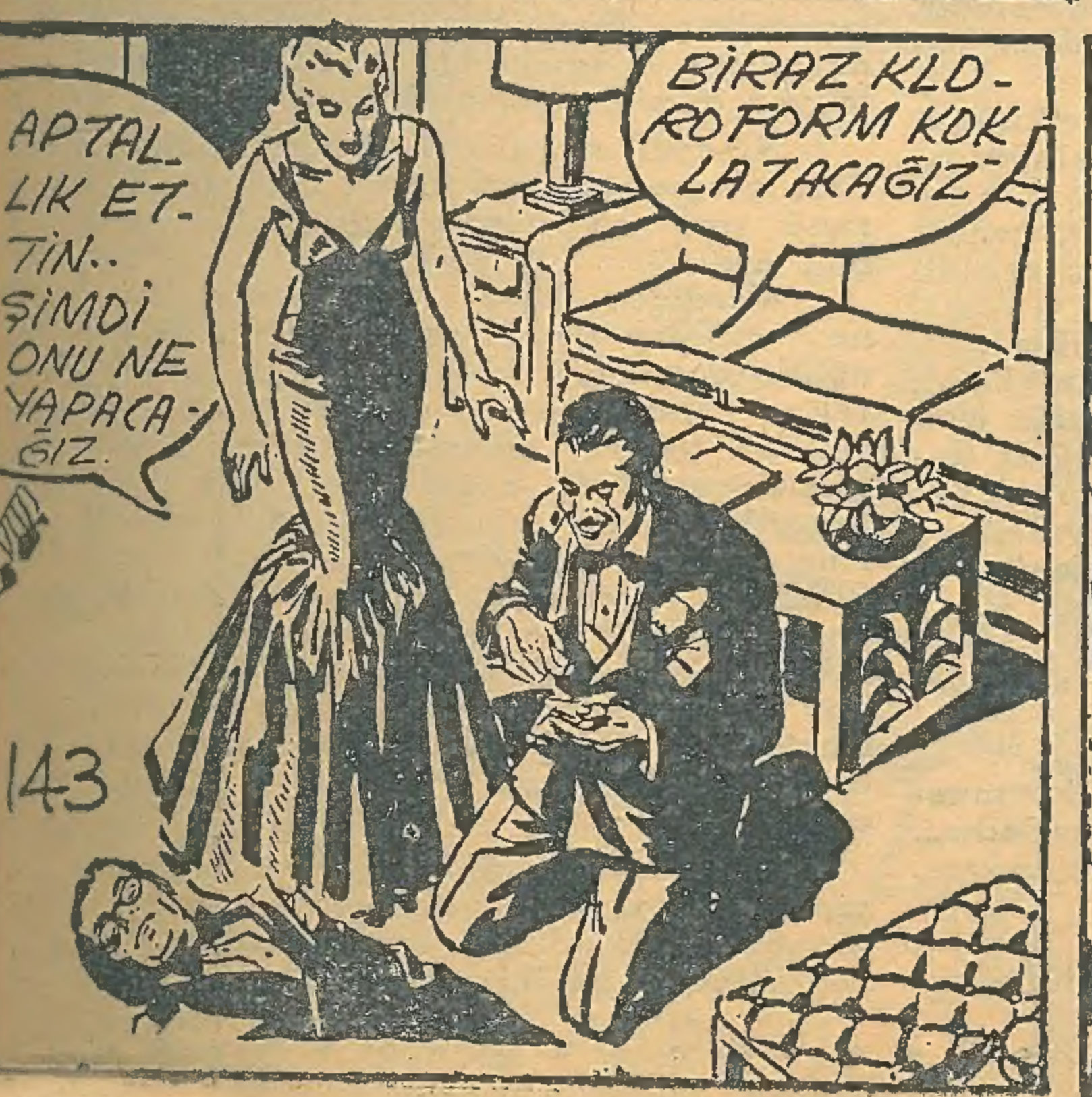
İŞTE GELİYOR..
YAPILACAK BİR
TEK ŞEY VAR

YAPMAK
İSTEMEZDİM
AMA..

AFFEDERSİNİZ..
NARİN, BİYÜKLÜ BİRİ..
Nİ GÖR.

APTAL
LIK ET-
TİN..
ŞİMDİ
ONU NE
YAPACA-
ĞIZ.

BİRAZ KLD-
ROFORM KOK
LATAĞIZ

ONDAN SONRA
DA KÜRKLERİN
ARASINA
DEPO E-
DECEĞİZ.

SERSEMLİK ETME..
KADINLARIN TUVALET
ODASINA BIRAKA-
MAYIZ

ASIL SEN SERSEM-
LİK ETME.. BU BE-
NİM BEKLEDİ-
ĞİM MES-
UT AN..

ARKASI VAR

Bir Intiharın Hikâyesi

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

Kaza olmuştu ve otomobilin
önünde hareketsiz yatan da...

le gelmedi.»

Fakat bulduğu bahaneler içini serinletmedi. Vitrinlerde göz ucuyla kendini seyrediyor ve yüzünün bitkinliği karşısında her seferinde irkiliyordu.

— «Beni bu halde görünce bütün soğuyaak» diye düşündü. «Ama ilk önce soğumasına ne sebep oldu? Ne yaptım? Ne hata işledim? Niçin benimle iki dakika yalnız kalmaktan bile çekiniyor?»

Ansızın müthiş bir gıcırta oldu ve Shelley bir kadın çığlığı işitti. Kaza mı oldu? diye etrafına bakmak istedi. Kaza olmuştu ve otomobilin önünde hareketsiz yatan da, çığlığı atmış olan da kendisiydi! Sapsarı kesilmiş bir şoför ağlamaklı seslerle küfrediyordu. Etrafta ahalî birikmişti. Shelley başucundaki insanlar arasında seçtiği polise;

— «Kabahat bende» diye mırıldandı. «Dalgın yürüyordum. Kabahat bende.»

Gözlerini bembeyaz bir doktor muayenehanesinde açtı. Yarı çıplak bir vaziyette uzanıyordu. Doktorun önce arkasını gördü. Kuvvetli omuzlar, azımkâr bir ense ve kısa kesilmiş, kır saçlar. Doktor döndüğü zaman da Shelley sukutu hayale uğramadı. Esmen, keskin hatlı bir yüz ve kurşunimsi mavi gözler. Shelley hafifçe gülümsedi. Doktor gülümsemedi. Bezgin ve lâkayt bir sesle:

— «Yaranız mühim değil» dedi. «Hafif bir sıyrık. Herhalde şoktan sersemlemiş olacaksınız. Kendinizi iyi hisseder etmez gidebilirsiniz. Bir seviniz yok.»

Shelley, «Kendimi daha şimdiden iyi hissediyorum!» diye mırıldandı.

Yolda yürürken, «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu. «Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi. İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

(Arkası 14. sayfada)

Yazan :
Georges Courteline
Nakleden: Sayhan Bilbaşar

tiğini unutuyorsun galiba.

Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Zili ne kadar çalsalar nafileydi. Vakiâ çocukları Jean odasında uyumak-taydı. Ama uykusu okadar ağırdı ki, arka odadaki yatağından zil sesini duyup uyanacağını sanmak saadilik olurdu.

Sonra piller de epey eskimiş olduğu için zilin sesi zor duyuluyordu. Bunu hatırlayınca Bayan Durand'ın bahane arayan çenesi açıldı ve pilleri, okadar hatırlattığı halde değiştirmemiş olduğu için kocasına söylenmeğe başladı:

— ... Zaten sen hep böylesindir. Geceyi sokakta geçirelim de aklın başına gelsin bakalım.

Bay Durand hiç sesini çıkarmadan demir kapının üstüne bakıyordu. Sonra birden bire:

— Kapının üzerinden geçeceğim, dedi. Muvaffak olamazsam döner otelde yatarız.

— Ah senin bu dikkatsizliğin...

— Susacak mısın? İnsan kendi kabahatini bu kadar da görmezlik edemez. Eğer dün sabah söylediğim zaman cebimi dikmiş olsaydın bu iş başımıza gelmezdi... Dikkat etseymişim!

Anahtar, sağ cebime koymak benim kırk yıllık âdetimdir... Ayy!

— Ne o, canın mı yandı?

— Tabii, elimin derisi soyuldu.

Kanıyor da.

— Mendiline sil.

— Mendili delik ceLe koymuş-

tum. Şimdi anahtarların yanındadır...

Hakkını helâl et, bahçeye atıyorum...

Ah!

— Yine ne oldu?

— Bodur ağacın üzerine düştüm...

ğildi» diye düşündü. «Belki okadar mühim bir şeyden bahsediyorlardı ki ıslık çalmak akıllarına bi-

— «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu.

«Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi.

İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

(Arkası 14. sayfada)

ğildi» diye düşündü. «Belki okadar mühim bir şeyden bahsediyorlardı ki ıslık çalmak akıllarına bi-

— «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu.

«Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi.

İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

(Arkası 14. sayfada)

ğildi» diye düşündü. «Belki okadar mühim bir şeyden bahsediyorlardı ki ıslık çalmak akıllarına bi-

— «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu.

«Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi.

İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

(Arkası 14. sayfada)

ğildi» diye düşündü. «Belki okadar mühim bir şeyden bahsediyorlardı ki ıslık çalmak akıllarına bi-

— «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu.

«Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi.

İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

(Arkası 14. sayfada)

Ayna mefhumunu müdrik bütün dünya kadınlarının sabahleyin kalkar kalkmaz yaptıkları ilk iş aynaya bakmaktır. Shelley o sabah yataktan kalkınca aynaya bakmadı. Fakat bu onun aynayı düşünmediğine delâlet etmez. Bilâkis, akli fikri aynadaydı. Ama yataktan aşağıya atlarken gözü aynaya ilişmesin diye bilhassa başını çevirdi. Çünkü yüzünün gene çirkin görüneceğini biliyordu.

Daha on gün evvel taze, alımlı ve çekici olan bu yüz nasıl olmuş da böyle kırışık bir maske haline gelebilmişti? İşin tuhaf tarafı şu ki yüzü aslında kırışık değildi. Bir tek sabit fikir, zihni kurcalayan bir tek devamlı sual, insanın ruhunu belki tahrip edebilirdi. Fakat genç bir kadının gergin, çekici yüzünü bu kadar değiştirebilmesi mümkün müydü?

Shelley kırmızı yün kazağını giydi ve dudaklarını kazağının rengine boyadı. Her zaman cildine içten bir ıslık ve emsalsiz bir beyazlık veren bu dudak boyası şimdi dudaklarında sahte bir gülüş kadar iğreti duruyordu. Shelley saçlarını uzun uzun, türlü türlü taramıştı. Fakat istediği neticeyi bir türlü elde edemiyerek nihayet şapkasını aldı, rastgele giydi ve dışarıya çıktı.

Liseli talebeler gene köşe başında duruyorlardı. Her gün Shelley'nin arkasından mutlaka ıslık çalarlardı. Shelley'nin de en fazla sinirlendiği şey buydu. Bir an yolunu değiştirmeyi düşündü. Sonra vazgeçti.

— «Değmez!» diye düşündü.

Fakat talebeler bu sefer ıslık çalmadılar. Shelley içinden;

— «Hamdolsun!» diye söylendi fakat kalbinde kuyular gibi derinleşen bir sukutu hayali inkâr edemezdi.

— «Belki neşeleri yerinde de-

— «Belki de evli bir adamdı» diye düşünüyordu.

«Evli, karısına ve çocuklarına sadık bir adam. Erkeklerde sadakate bayılırım. Benim kocam doktor olsaydı da her gelen hastaya göz kırpsaydı hoşuma gider miydi?»

Fakat muhayyel doktor kocasının sadakati onu teselli etmedi.

İçinden, mevcudiyetinin hangi menhus köşesinden yükseldiğini bilemediği bir ses mütemadiyen soruyordu: «Seni artık niçin sevmiyor? On gün evvel seviyordu da şimdi niçin sevmiyor»

Tam ayaklarının dibinde bir otomobil telaşlı bir gıcırta durdu ve bir şoför, «Hanım sen ölümüne mi susadın, yoksa başımı belâya mı sokmak istiyorsun?» diye bağırdı.

Shelley «Kusura bakma, ah-bap» diye mırıldandı. «Dalgındım!»

Sonra etraftakilerin ithamlı ve meraklı bakışlarını görmemek için hızlı hızlı yürümeğe koyuldu.

— «Bu böyle devam edemez. Bir gün de iki defa... Deli mi oluyorum? Böyle devam ederse başıma bir hal gelecek. Sevmezse sevmesin. Alışırım elbet. Hayatta sadece o mu var?»

İçindeki ses gene yükseliyordu: «Hayatta ondan başka ne var? Daha on gün evvel ona, «Hayatım sensin» diyen sen değil miydin? O da sana, «Sen belki benim hayatım değilsin. Ama daha kıymetlisin. Sen benim sevgilimsin» dememiş miydi? Sonra bir daha seferki buluşmanızda bütün o ateş sönmüştü. Ondan sonra da buluşmadınız zaten. Seni görünce neşeyle, «Merhaba Shelley» dedi ve geçti. Ne-

GİZLİ VAZİFE !..

NEREDEYİM EVİNDESİN VİTALİS.

143

MİSELİN..BAŞ ÜÇÜMDE ? SİZİ YARALI BUL DUM.. ALEN NE REDE ?

ALEN BENİ ÖLDÜR MEK İSTEDİ..SEN İYİLEŞTİRMEĞE ÇALIŞIYORSUN İMKANI YOK.. ALEN BUNU MANİ

TÜBSELER OLSUN DA NA ATEŞ ETTİ. HAYIR.. BUNDA BİR İŞ VAR.. ALEN NERE.. DE ?

BİLMİYORUM.. AMA BURAYA AR. TIK BİR DAHA AYAK BASAMIZ. BENİ BIRAKA. ÇAĞNA AKLIM ER.. MEZ

MİSELİN ÜMİTSİZLİĞE DÜŞTÜ ALEN SENİ SEVER KIZIM.. ME. YUS OLMA BUNDA BİR İŞ VAR

BANA ROZİNİ ÇAĞIRIN.. GİFLİK.. O YARALARIMI ÇABUK İYİLEŞTİRİR. TE YOK..

KIZIM SİZİ ARAMAGA ÇIKTIK. ATTAN DÜŞTÜ. DÖ. NÜŞTE ONU BULA. MADİM. DE ?

KIZIMI KISKANDIN.. SEN ÖLDÜR. DÜN.. GERİ GELMEZSE SENİ ASTIRA. ÇAĞIM..

MİSELİN KÖTÜLÜK ETMEZ. ALLAH.. TAN KOR. KUN.. BIRAK BENİ KOCAKARI.. YALNIZ RÖTİN BENİ İYİLEŞ. TIRIR.

BU SIRADA ALEN ATININ GİT. TIRKE ÇAMURA BATTIĞINI GÖRDÜ. NE FECİ Ö. LÜM.. ANNE.. MİSELİN ELVEDA..

KOŞUM TAKIMINI BİRBİRİNE EKLEDİ. YAKIN BİR AĞACA ATTİ.

BİR İKİ DENEME.. DEN SONRA KE.. MENT AĞACI İYİCE YAKA.. LADI. ALLAHA GÖK ŞÜ.. RÜR KUR. TULDUM.

ZAVALLI HAY.. VAN.. ONU KURTARACAK HİÇBİRŞEY YAPA NAM

AT, ALENİN GÖZÜ ÖNÜN. DE ÇAMURA SAPLANDI. ZAVALLI.. ELİM.. DEN BİRŞEY GELMİYOR

ALEN HEYECAN VE YORGUNLUKTAN BA. YILDI.

SU FRANSUA.. DAN DA MASİS.. YADAN DA KURTUL.. MALIYIM. BILANIN ÖL.. DÜĞÜNÜ KİM SE BİLMEMEİ. BU SIRA DA TALPA..

ÇIKIN.. EFENDİMİZ DÖNDÜ. SİZİNLE KONUŞMAK İSTİYOR YİNE NE İSTİYOR BU ADAM.

BENİ BEK.. LEYİN GELE. ÇEĞİM.

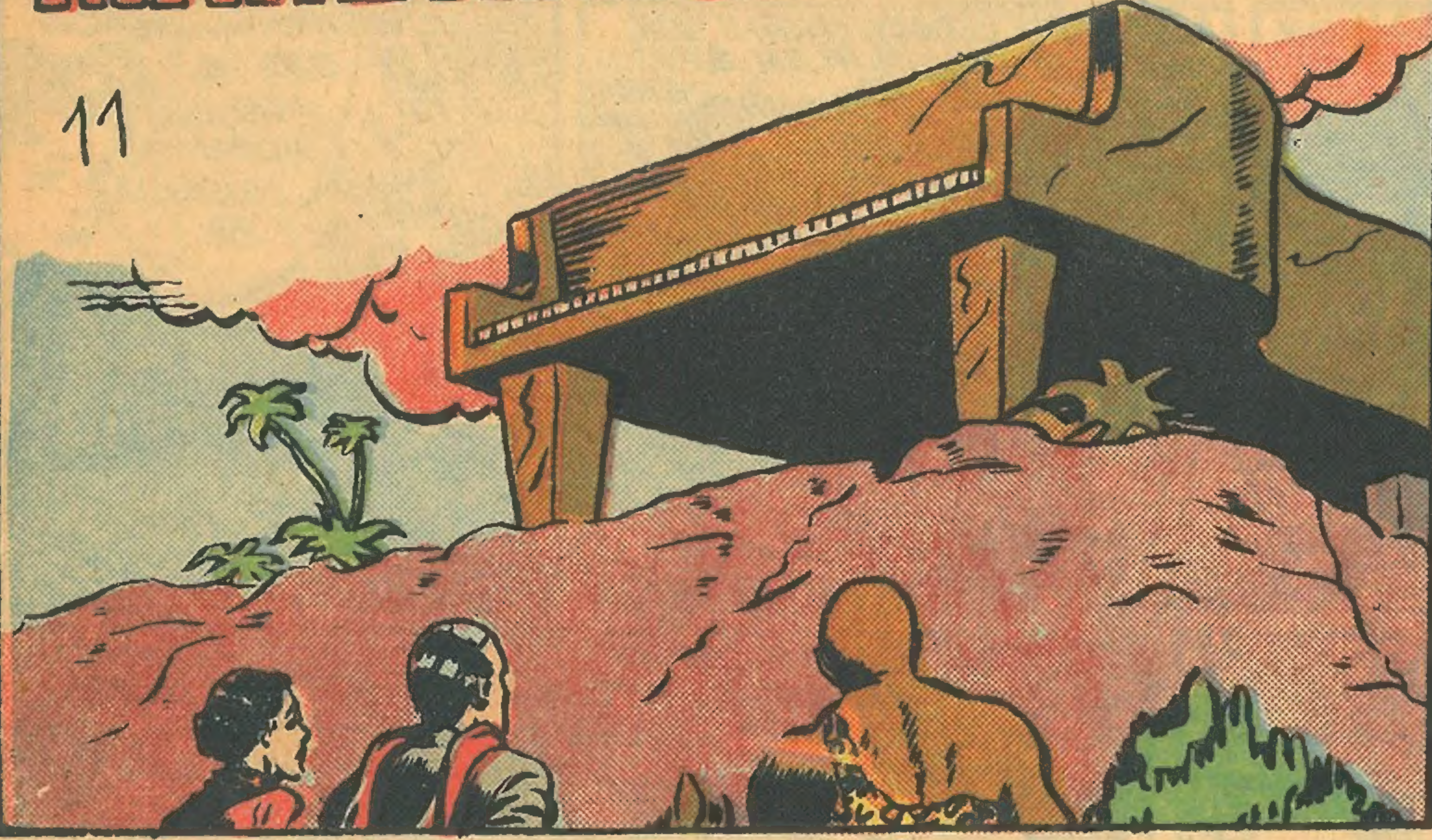

TALPANIN PEŞİNDEN GIDERLER. KEN DÖ.. ŞEME BİR. DENBİRE AÇILDI. BİR MAH. ZENE DÜŞ. TÜLER. ARKASI VAR

MANDRAKE

11

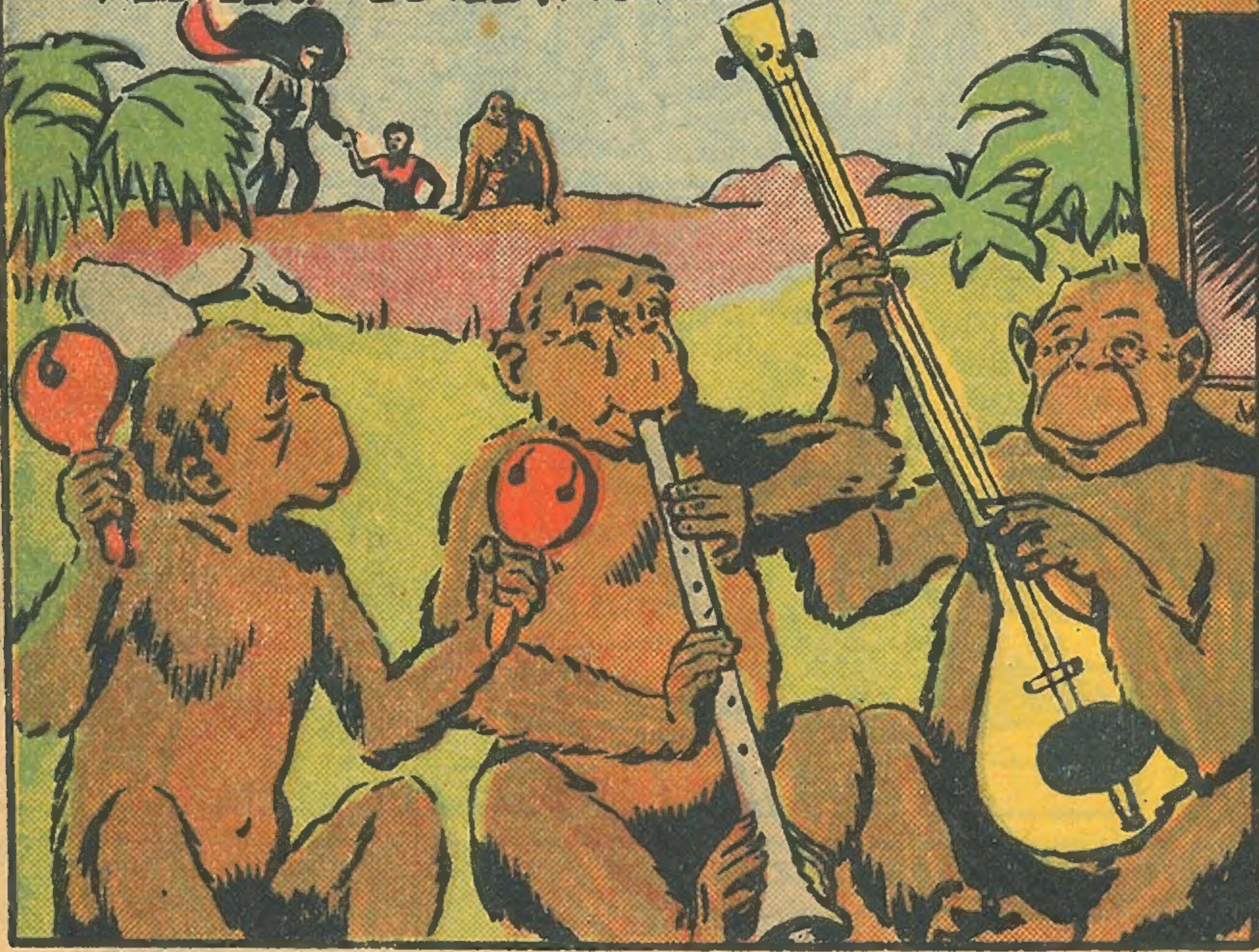
MANDRAKEYLE
ARKADAŞLARI BÜ.
YÜK BİR PİYANO
GÖRDÜLER..

HMM.. ANLADIM.. BU PİYANO BİR
DEVİN.. BİZİ GETİREN VAHŞİ YERLİLER
BU DEVDEN KORKTULAR BİZİ BİRA-
KIP KAÇTILAR.

TAM O SIRADA MÜKEMMEL BİR
SAMBA GELİDİĞİNİ DUYDULAR..
İKİ ÜÇ MAYMUN NEFİS BİR OR-
KESTRA KURMUŞLAR, ELLERİNDEKİ
ALETLERİ SÖYLETİYORDU.

MAYMUNLAR
BİZİM YOLCULARI
HIÇ YADIRGAMADILAR.
ÇALMALARINA DEVAM
ETTİLER.

BUNLAR YALNIZ
BAŞLARINA BU İŞİ
BAŞARAMAZLAR..
HERHALDE BİR ÖĞ-
RETEN VARDIR.

TAM BU SIRADA KOCA PİY-
ANONUN AYAKLARINDAN BİRİN-
DE BİR KAPI AÇILDI. DAZ-
LAK KAFALI BİR İHTİYAR KOL-
TUĞUNUN ALTINDA FOTOĞ-
RAF MAKİNESİNE BENZER
BİR ALETLERİ DİŞARİ ÇIKTI.

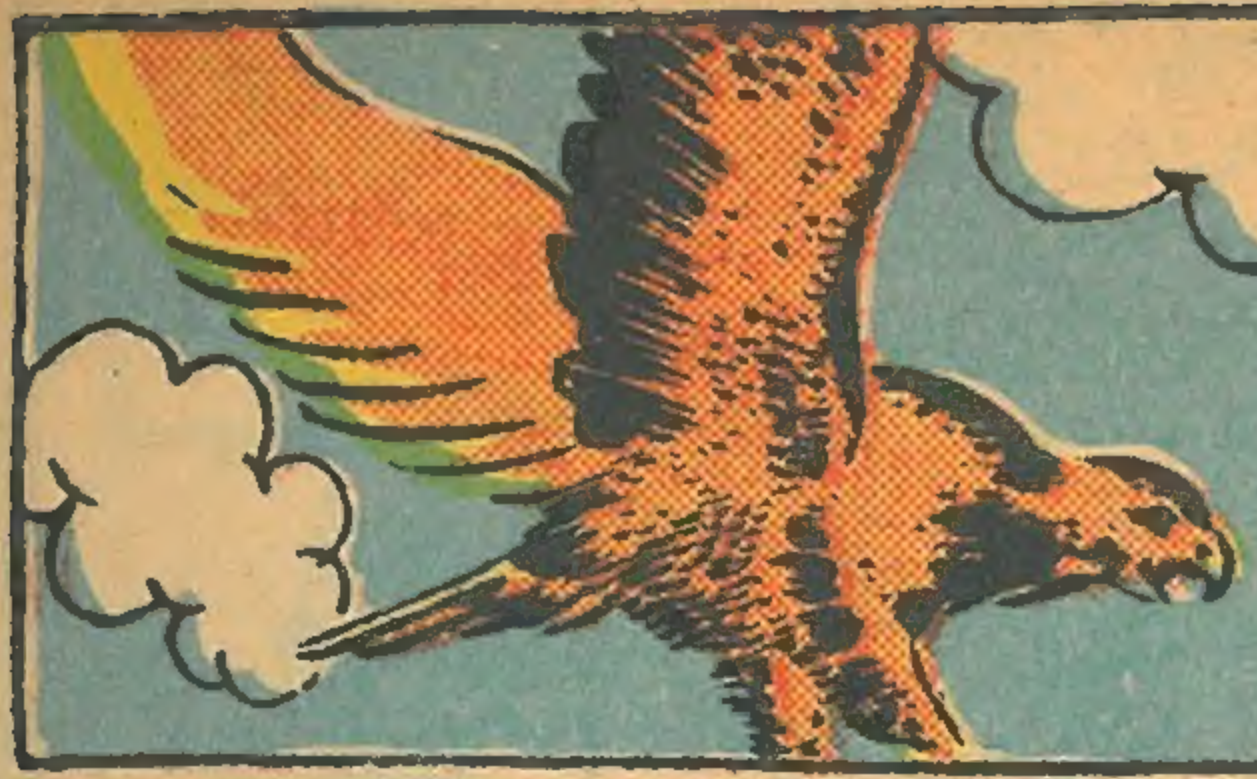

143

DAZLAK KAFALI KÜÇÜK ADAMELİNDEKİ ALETİ
MANDRAKE VE ARKADAŞLARINA TUTTU. ÜĞÜ
DE NE OLDUKLARINI BİLEMEYEN YERE YU-
VARLANDILAR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

MELZER KIZIN DURGUN HALINI GÖREREK ALAKI BİR TAVIRLA BAŞINI SALLADI.

İYİ AMA BU ÜZÜNTÜYE SEBEP NE ŞİMDİ? MESELEYİ ANLAMAK İÇİN İSTEDİĞİNİZ KADAR ZAMANINIZ VAR.. MAKSİMİLYAND'NUN GÖZÜ GÖRÜYOR YA DAHA NE İSTİYORSUNUZ..

FAKAT DOKTOR SİZİN UBALDO'NUN ÖLDÜĞÜNDEN HABERİNİZ YOK MU

MELZER ŞAŞIRDI

NE DEDİNİZ?

UÇAK KAYBOLDU.. YOLCULAR ARASIN.. DA UBALDO DA VARDI.. GAZETE OKU.. MADİNİZ Mİ?

BÜTÜN GECEYİ LABORATUVAR.. DA O OTLA UĞRAŞARAK GEÇİRDİM. DAHA ELİME GAZETE ALMADIM. NE OLMUŞ? HANGİ UÇAK KAYBOLMUŞ?

DRORA AĞLIYARAK GAZETESİ'Nİ UZATTI. DOKTOR TEESÜR İÇİNDE OKUDU.

ZAVALLI UBALDO.. BU KADAR KAHRAMANLIKLARDAN SONRA BU AKİBET.. MARGRİT ÖĞRENİRSE ÇOK ÜZÜLECEK.

HERHALDE BU SAATTE ÇOKTAN ÖĞRENİŞTİR. BÜTÜN GAZETELER YAZDILAR..

EYET AMA.. MARGRİT BURADA YOK.. BİR ARKADAŞINI GÖRMEK İÇİN UÇAKLA SÖTEN'E GİTTİ.. ORASI UFAK BİR YERDİR. GAZETELER GÜNÜ GÜNÜNE GİTMEZ.

MAKSİMİLYAND'NUN OLDUĞUNU DA GÖREMEDİ ZAVALLIÇIK.. SAĞ OLSAYDI NE SEVİRDİ KİMBİLİR?

ÇOCUĞUN İYİLEŞTİĞİNİ GÖR-
MEYİ GÖK İSTİYORDU. BUNA
KENDİSİNİN SEBEP OLDUĞU.
NU SANIYORDU. ÇOCUK TA
DAYISIZ KALDI..

ONU BEN DE DAYISI
KADAR SEVECEĞİM.
HEM BANA ONU EVLAT
EDİNMEM İÇİN İZİN
VERMİŞTİ

BİR DAKİKA KIZIM.. ÖNCE HALASI
GRANDÜŞESLE GÖRÜŞMENİZ
LÂZİM. O DA PARİSTE.. VESA.
YET ONA DÜŞER..

HALASI MI ?
ONA ASLA BI-
RAKAMAM..

MAKSİMİLYAND YALNIZ BENİMDİR. HA-
LASI İSTEDİĞİ ZAMAN GELİR ONU GÖ-
RÜR. İSTERSE BEN ORAYA GÖTÜRÜ-
RÜM. FARAT ONU KİMSEYE VEREMEM
BANA ŞİMDİDEN ANNE DEDİĞİNİ GÖR.
MÜYÖR MÜSUNUZ ? DOĞRU..

HEM ŞİMDİ HA-
NEDANDAN OL-
MAK BİR MEZİ-
YET Mİ SANKİ...

BU SIRADA STOKHOLM CİVARINDA BİR
GAZETEERİ GÖRDÜNÜZ HASTAHANEDE
MÜ EFENDİM? SİZ KAY- BEN Mİ ? NE-
BOLMUŞSUNUZ.. LER SAĞMA-
LIYORSUNUZ?

ALLAHIM UCUZ ATLATMIŞIM
LİVİA DÜŞÜN BİR KERE. BEN
DE AZ KALSIN O ZAVALLI YOL-
CULAR ARASINDA OLACAKTİM.
İYİ Kİ BAŞIMA BU OTOMOBİL
KAZASI GELMİŞ.

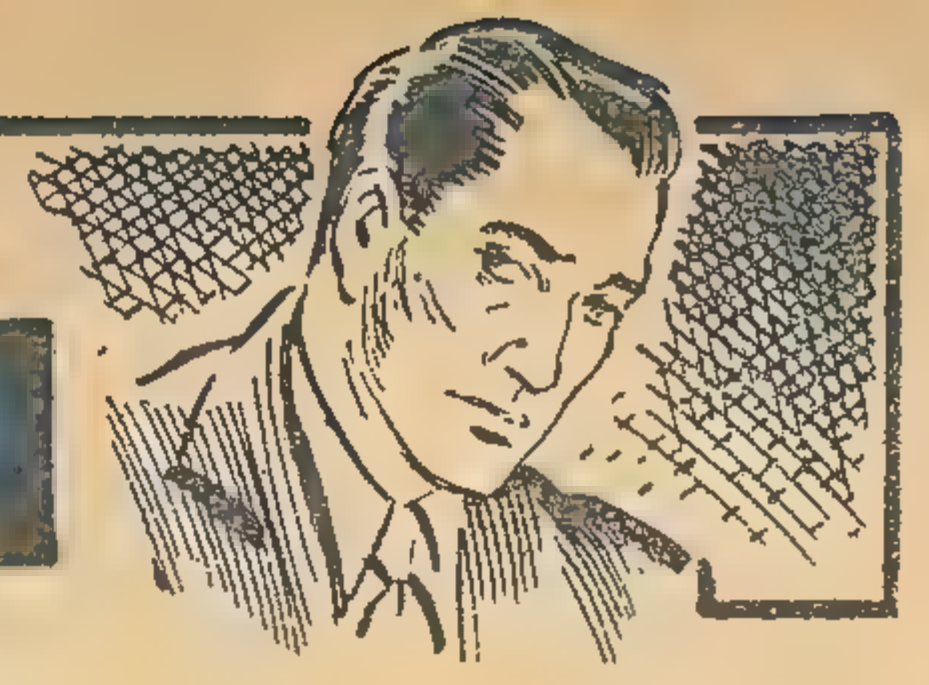
KIRKYILDA BİR
FAZLA SÜRAT
BİR İŞE
YARADI
DEMİK..
GAZETE-
LERE HA-
YATTA OLDUĞUNUZU
HABER VEREMİYİM?

LÜZUM YOK.. BÜTÜN GAZETEÇİLER
BURAYA ÜŞÜSECEKLER HALBUKİ
BEN SÜKUN İÇİNDE İYİ OLMAK
İSTİYORUM.. DOĞRUSU GA-
RİP BİR İNSAN..
SİN..

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 21

YAZAN: K. TUĞCU

Sabaha karşı bir iki saat bir koltukta uyudum. Sabahleyin Peyker kalfanın barındığı yere giderek vaziyeti anlattım ve kapı yoldaşını da beraber alarak konağa getirdim. Hiç kimseye kapı açmıyacaklardı. Halid'e bile. Yalnız, Halit gelirse benim adresimi vereceklerdi.

Bir hafta sonra garip bir vaziyet hasıl olmuştu. Ben metresim Evdoksiya ile birlikte konağa yerleştim. Odalarımız ayrı idi amma Lâmia aramızdaki münasebeti pekâlâ biliyordu.

Evdoksiya inanılmaz bir uysallıkla Lâmia'nın iyileşmesine ve eski kuvvet ve neşesini kazanmasına çalışıyordu. Geceleri, ara kapıdan benim yanıma gelirken:

— Belki son gecemiz, derdi.

Başka bir insanın, bilhassa bir kaatilin karısı olan Lâmianın bir şey söylemeğe hakkı yoktu. Derin bir hüznün içinde bulunuyor, bana kinsizliğini göstermek için genç Rum kadını sık sık öpüyor ve ona sarılıyordu.

İçkiden, korkudan bitkin bir hâle gelmiş olan Halit te konağa gelerek bir odaya yerleşmişti.

Kalfaların odunluğa, merdiven altlarına sakladıkları amcamın antikalarından bir kısmını bir odaya yerleştirmiştik.

İri yarı, saf bir uşak bahçe işlerine ve alış verişe bakıyordu. Konakta az çok bir düzen başlamıştı.

Lâmia genç kızlık odasına yerleşmiş, eski eşyalarını bulup çıkarmıştı. Bazen hiç odasından çıkmıyan Halit benim ısrarım üzerine mahkemeye bir istida vererek kardeşinin ağzından Rıfkıdan ayrılık talebinde bulundu. Bunu yaparken sararıyor:

— Ya herif hepimizi öldürürse, diyor.

Kısa bir zamanda yıpranan bu hayırsız evlâta yavaş yavaş bir vicdan azabı başlamıştı. Bulup ortaya çıkarttığımız babasının resmine bakmıyor, birçok geceler uyanık kalıyor, ışık söndürmeğe, karanlıkta kalmaya korkuyordu.

Rıfkının iki yüz bin lira kadar bir parayı nereye sakhyabileceğini düşünüyordum. Lâmia bir aralık onun ceplerinde sık sık sarı altınlar gördüğünü, parayı saklamak için böyle altına tahvil etmiş olması lâzım geleceğini söylüyordu.

Kaatil adam acaba bu parayı nereye saklamıştı

Benim için Lâmianın cazip bir tarafı kalmamıştı. Bilhassa Evdoksiyaya çok alışmıştım. Ondan gördüğüm rikkat ve sefkat ödenemeyecek kadar büyük ve fedakârane idi. Fakat er veya geç ayrılmanız mukadderdi.

— 24 —

Sonbahar gelmişti. Konakta nisbeten sakin bir hayat yaşıyorduk. Lâmia tavaş yavaş kendisini topluyor, iyileşiyor, fakat gizli gizli ağlamaktan kendi odasına kapanmaktan bir türlü kurtarılamıyordu. Zıpzip Avniden başka amcamın ailesine musallat olan kimse kalmamıştı. Hepsini yakalanmış ve mahkûm olmuşlardı.

Rıfkının teyzesini öldürmesi davası sürüp gidiyor, buna amcamın ölümü de karışıyordu. On beş gün-

de bir Halit mahkemeye gidiyordu. O amcamın ölümünü şöylece hü-lâsa etmişti:

— Ben babam için hayırlı bir evlât değildim. Fakat onu öldürmek hiçbir zaman aklımdan geçmedi. Birbirimizi sevmiyorduk. Buna rağmen o bana bekâr bir insanın geçineceği kadar para veriyordu. Bankada, her ay bana verilmek üzere dört yüz liralık bir aylık hesap açmıştı. Gider, bu parayı kolayca alırdım. Hastalandığı zaman eski arkadaşım olan Rıfkı bana bir ilaç tavsiye etti. Avrupa-da yeni tatbik edildiğini, umumî zafiyet ve sıtmaya çok iyi geldiğini, fakat bizim doktorların bunu henüz tanımadıklarını söyledi. Son günlerinde bana öğütler veren ve parayı esirgemeyen babamı kurtarmak istiyordum. Rıfkının dediğine kandım. Babamı tedavi eden doktorun verdiği ampullerden birisi yerine bu yeni ilacı sıringa ettim. Babam birden fenalaştı. Rıfkıya koştum. Bana «Zaten bir

sıkımlık canı kaldığını ve böylece benim bir iki güne kadar büyük mirasa konacağımı» söyledi. Çok fena olmuşum. Lâmia da babamın isteği üzerine Adnanı çağırmıştı. Enjektörü onun çantasına koyarak suçu ona yüklemek istedim. Bundan sonra Rıfkı, yaptığımı söyleyerek beni mahkûm ettireceğini anlatıyor ve kız kardeşimi almak istiyordu. İstedığı de oldu. Korkudan buna razı oldum. Fakat adalet karşısında bana zorla yaptırılan bu cinayeti işte itiraf ediyorum. Zaten Rıfkı teyzesi saraylıyı da bu şekilde öldürmüştü.

Bu itiraf karşısında Rıfkı hakikati tamamiyle inkâr ediyordu. Fakat teyzesini öldürdüğüne dair çok kuvvetli deliller vardı.

Diğer taraftan Lâmia ile Rıfkının ayrılık davası kolayca halledilmişti. Tehditle evlendirildiği ve nihayet sabıkalı bir adama bilmeden vardı için Lâmia derhal ayrılıyordu. Rıfkı mahkemeye getirildi. Müdafası olduğunu söyleyerek zaman istedi ve jandarma ile bana, beni götürek istediğini söyledi.

Ertesi gün ceza evine gittim. Çok sinirli ve kinli olan Rıfkı ken-

disini tutmağa çalışıyordu. Bana tazminattan bahsetti. On bin lira para istiyordu. Kendisine Lâmiadan çektiği paraların hesabını sordum. Öyle bir para alamamış olduğunu bildiriyor:

— Bu parayı ve eşyalarımı isterim, diyor.

Eşyasını sordum. Bir kâğıt parçasına yazmıştı. Bana verdi, okudum. İki kat elbise, dört çift potin, bir tahta masa, bir sandalye, bir demir karyola ve büyük bir bavul.

Para meselesinde uyuşamıyacağımı anlayınca eşyasının göndereceği bir adama teslimini istedi.

Ona ait eşyayı bir an evvel köşkten defetmek isterdim. Dönüşte Lâmiaya söyledim. Söyle anlattı:

— Köşkte her çeşit eşya vardı. Böyle kıymetsiz şeyleri eve neden getirdiğini sordum. Allesinden kalma olduğu için kıymet verdiğini söylemişti. Hattâ bazı geceler o eşyayı koyduğumuz arkadaşları küçük odaya gider orada yatardı. Boyaları sıyrılmış, demir borulardan ya-

sordu. Onun bildiği ve emniyet ettiği bir yer olmalı.

Evdoksiyanın bu düşüncesi çok yerindeydi. Araba hareket eder etmez arkasından yola çıktım. Kendimi göstermeden, kalabalıklara karışarak, köşe başlarında bekliyerek takip ettim.

Canından bezgin bir atın çektiği araba Unkapanında, değirmenin yakınlarında sokak içindeki harap bir evin önünde durdu. Eşya boşaldı, arabacı çekip gitti. Evin numarasını aldıktan sonra köşedeki bakkala giderek orada kimin oturduğunu sordum. Bakkal beni hayretlere düşüren bir cevap verdi:

— Orada Mavnacı Davut derler bir meyhaneci oturur. Ama kendisi çokluk gelmez. İhtiyar bir babası, bir de karısı var. Davut Galatadaki meyhanesinde yatar. Gelirse çamaşır değiştirmeye gelir. Niçin sordunuz?

Bana o evin satılık olduğunu söylediklerini anlattım. Böyle bir şeyden haberi olmadığını söyledi.

Konağa döndüm. O gece, geç vakit Zıpzip Avni geldi. Terbiyeli ve namuslu bir adam taklidi yaparak bir hayli yanıp yakıldıktan sonra şöyle söyledi:

— Rıfkıyı görmeğe gittim. Dışarıda olup bitenleri anlattıktan sonra bana bir diyeceği olup olmadığını sordum. Sözde kendisine hizmet edecektim. Bana Mavnacı Davuda gönderilmek üzere bir mektup verdi. Bir de elli liralık. Mektubu mavnacıya götürdüm. Pek doğru dürüst okumak bilmez. Yeni harfleri öğrendi amma o da nafiye. Zaten Rıfkı eski yazıyla yazmıştı. Ben az buçuk Rüstiye'de okumuştum. Davut mektubu açtı, söktüremeyince bana okuttu. Mektupta şöyle yazılıydı:

«Davut Usta, sana yirmi beş lira borcum vardı. Onu al. Kalan yitmi beş lirayı da benim eşyayı muhafaza için güle güle harca. Bu eşya Aksaraydaki konaktadır. Benim elbiselerimle demir karyolam, masam, iskemlem, bir de bavulum. Kimi yollasan bu eşyayı verirler. Kuzum Davut Usta bu emanetlerimi iyi sakla.»

İşte mektup buydu. Ben parayı, mektubu verdim. Oradan çıktım. Rıfkı bu iş için bana beş kâğıt vermişti. Davudun ne düşündüğünü bilmem amma bu işin içinde bir iş olmalı ağabey. Sen şu eşyayı bana bir göster.

Zıpzip Avninin istediğini yapamazdım. Kısaca:

— Aldılar onları, dedim.

Sabıkalı elini kafasına vurdu:

— Tuh be, dedi. Ne yaptın be ağabey be. Verilir mi hiç?

— Neden verilmez?

— Senin hiç aklına gelmedi mi ki onun gibi kaatil bir herif böyle eşyaya kıymet vermez. Ne yapacak hurda eşyayı.

— Hurda olduğunu ne biliyorsun? dedim.

— Mektupta eski demir karyola diye yazılıydı. Elbiseler ne ise ama böyle başına dert olacak eşyayı ne yapsın. Baksana herif elli kâğıdı gözden çıkartmış. Hapishanedeki adam borcunu öder mi hiç.

— Peki sen ne düşünüyorsun Avni?

— Acaba nereye götüreceksin diye

(Arkası var)

KRALİÇA ARTIK TAMAMIYLA İYİLEŞMİŞ OLAN ATMACA REİSİN SAYESİNDE HAYATTAYDI

HAŞMETMEAP BU AV ETİNİ SİZE GÜMÜŞ TABAK İÇİNDE İKRAM ETMEK İSTEDİM

BU ZAHMETLERİNİZİ NASIL ÖDEYECEĞİM?

KRALİÇA UYURKEN ATMACA REİS NÖBET BEKLİYORDU. ADADA İNSAN KALMAMIŞTI. FAKAT YIRTICI HAYVANLARDAN KORKUYORLARDI.

EĞER BİR GÜN GONTRANDYU GÖRMÜK NASIP OLURSA BU İYİLİKLERİNİZİN HEPSİNİ ANLATAĞAM.

ADALAR KRALİÇESİ

BUNLARIN EHEMİYETİ YOK.. ASIL MESELE VAKİT KAYBETMEMEKTE DİR..

EYET.. NE OLSA BU HAYATIMIZ UZUN MÜDDET DEVAM EDEMEZ..

DENİZE AĞILA BİLECEK BİR GEMİ YAPABİLİRSEM

ALETSİZ.. UĞRAŞA.. UĞRAŞA.. BU KADAR YAPABİLDİM. ADINI NE KOYACAĞIZ?

EĞER SİZİ ÜZMİYECEK OLURSA KARDEŞİMİN ADINI, ROZİTA KOYALIM.

BU SÖZLERİNİZİN ALTINDA BÜYÜK BİR SIR GİZLİ. BÜTÜN ARZUM BİR AN EVVEL ASÖR ADALARI NA DÖNMEK.

KRALİÇAYLA ATMACA REİS KENDİLERİNE LÜZÜMLÜ ŞEYLERİ BU GEMİYE TAŞIRLAR İKEN UFUKTA BİR GEMİ BELİRDİ.

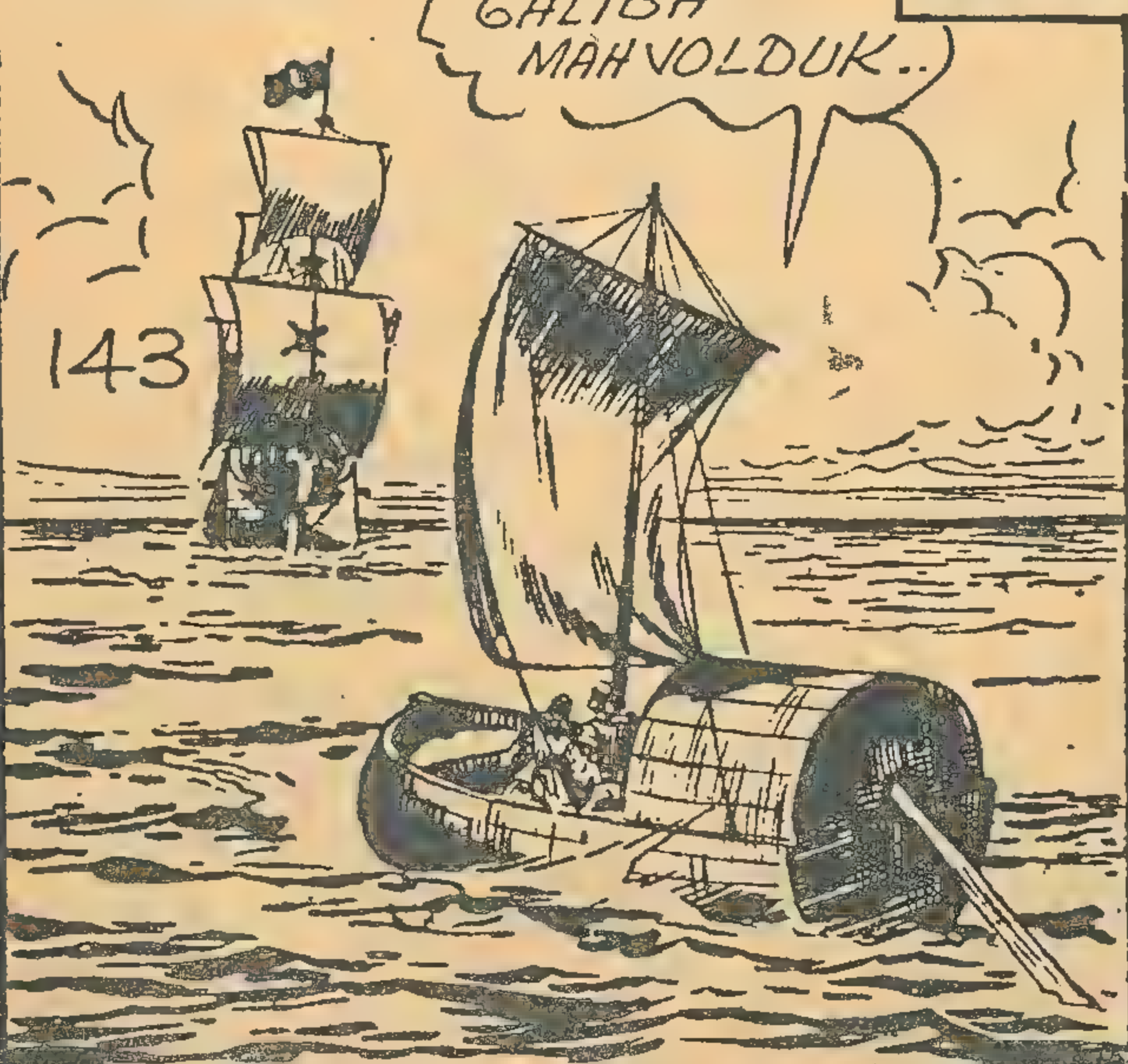
DERHAL HAREKET EDECEK OLURSAK KURTULDUK.

ÖYLEYSE HEMEN DENİZE AĞILALIM.

AZ SONRA..

REİS.. BAKIN.. GALİBA MAHVOLDUK..

GÖZÜMÜZ AYDIN.. İŞTE KARŞIYA BİR AV ÇIKTI..

AÇABA KİM OLA KI 2 GALİBA KENDİ KENDİMİZİ KURDUN AĞZINA ATTIK..

BUNLAR OLSA DA SA İSPANYOL KORSANLARIDIR. İÇLERİNDE GÖZÜNÜ BUDAKTAN SAKINMAYAN BİRİ VARDIR. ELİNE DÜŞERSEK YANDIKI

ÖYLEYSE ADAYA DÖNELİM REİS..

ARKASI VAR

VAZİFE

Yazan: M. YAMAN

Onlara doktor tavsiye etmişti: — Görüyorum ki her gün doktora verecek vizita paranız yok. Halbuki hastanıza sabah, akşam enjeksiyon yapılacak ve kendisi nezaret altında bulundurulacak. Sonra siz ne de olsa ana ve babasınız. Sırasında hastaya cebretmek lazım. Açık söylüyorum, delikanlı son derece zayıftır. Üstelik pek asabî. Eğer, yer içer, ilaçlarını da alırsa yüzde elli kurtulur. Filân yerde bir hastabakıcı kız var. Tok gözlü ve meslek âşığıdır. Ona ayda yüz lira verseniz size daha ucuza gelir.

Aile doktorunun tavsiyesi üzerine hastabakıcıyı köşke aldı. Bu kız ufarak, esmer güzeli, derli toplu ve kusursuzdu. Yeşil gözleri ve simsiyah saçları göze çarpıyordu. Karı koca, kızı karşılarına aldılar:

— Evlâdım, dediler. Doktor yüzde elli dedikten sonra ümit hiç yok sayılır. Oğlumuz vefasız bir kıza tutuldu. Kız bir başkasiyle evlendi. O yüzden zavallı yarı deli bir hale geldi. Üstelik ağır bir de hastalığa yakalandı. Ümidimiz yok ama elden geleni yapacağız. Sana ayda yüz lira verelim, burada kal. Yer içer, hastaya bakarsın. Olur mu kızım.

Hakikaten tok gözlü bir kızdı. Razi oldu. Ona hastanın odasının yanındaki küçük odayı verdiler. Kızcağız işe başladı.

Başladı ama hastanı yanına girdiği dakikada sapsarı yatan delikanlı ona ağıza alınmaz küfürler etti. Kadın cinsine lânet ediyor, hattâ anasını bile bu cinse katıştırarak konuşuyordu. Kızcağız:

— Burhan bey, burada cinsiyet mevzubahis değil. Burada sadece insanlık ve vazife var. Ben size ihtimam edeceğim, sizi iyi edeceğim, dedi.

Eğer hasta yerinden kalkabilseydi kızı boğardı. Fakat kalkamadığı için:

— Enjeksiyon mu yapacaksın, ne halt edeceksen çabuk ol, çekil karşımdan. Suratını görmiyeyim, diyordu.

Anasını, babasını yanına bile uğratmıyordu. Onlara da düşman olmuştu. Fakat bir sabah kendisinde azıcık derman bulunca hastabakıcı Sanihanın yüzüne bir tokat patlattı. Kızın bir gözü şişti. Buna rağmen onun lâzımlığını aldı. Dışarıya götürüyordu. Hasta haykırdı:

— Sen ne haysiyetsiz karışın be, dedi. Tokadı yedin, yine de lâzımlığımı dökmeğe gidiyorsun. Sende hiç izzetinefis yok mu?

— Orasını Allah bilir, dedi. Fakat ben vazifemi yapıyorum. İnsanlık bunu istiyor.

Burhanın annesi ve babası Sanihaya:

— Kızım, dediler. Bari bir erkek bulalım. Canına yazık senin de.

— Zararı yok efendim, dedi. Hastalığın cilveleri bunlar.

Aile öyle fakir değildi ama, iki yıldır çok para dökmüşlerdi. Ellerinde de biraz sıkı idi. Saniha yemi-

yen ve içmiyen hastanın küfürlerine ve tehditlerine başka türlü mukabele ediyordu:

— Burhan bey, ben sizin yerinizde olsam bu nankör kıza karşı başka türlü hareket ederdim. O size vefasızlık mı etti? Ben de onun derdinden hasta düşeceğime, inadına yer, içer, bir başka kız alır, kahkahalarla da gülerdim. Siz erkeksiniz.

Bu söz hastaya bayağı tesir etti. Küfürleri azaldı. Bu sefer hastalıktan kurtulamıyacağından yeisle-niyordu. Kız ona da çare buldu:

— Fikriniz ve düşünceleriniz değişirse sıhhatiniz de derhal değişecek. Zafiyetten başka neyiniz var ki.

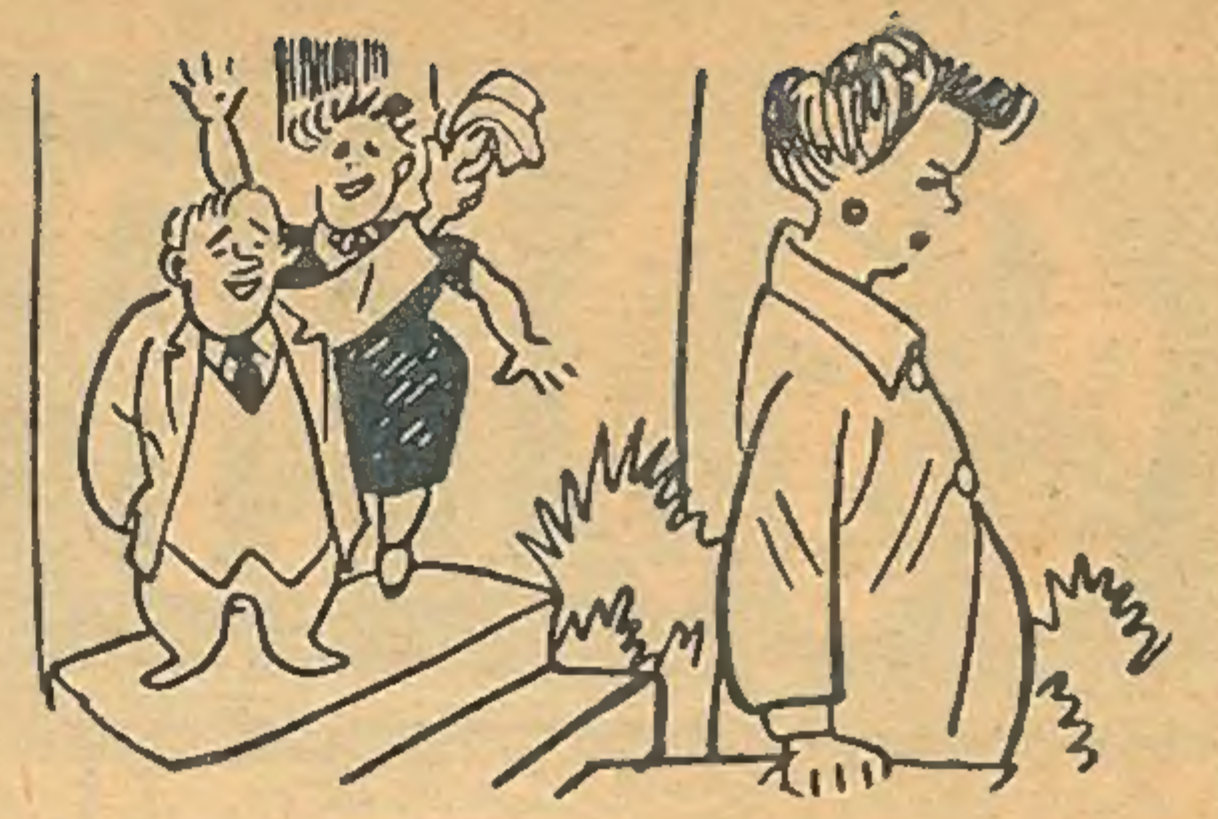
İnsan huylarını iyi bildiği için delikanlıya nüfuza da başlamıştı:

— İyi olunca bu ana ve baba ile oturmayın. Rahat bir apartmana yerleşir, güzel bir de kız alır keyfinize bakarsınız. Paranız bol. Bunlar kendi havalarında.

Haftasında doktor geldiği zaman Burhan:

— Enjeksiyonu o karı yapsın. Siz canımı çok yakıyorsunuz. O duyurmuyor bile.

Demmişti. Fakat Sanihanın gözü hâlâ çürüktü. Burhan onun parmağını da bükmüş kızcağızın eli şiş-

mişti. Doktor hastaya darıldı. Kız itiraz etti:

— Zararı yok doktor bey, dedi. Günden güne iyileşiyor.

Bir ay, iki ay geçti. Burhan yavaş yavaş alıştıyordu. Kızın getirdiği ve rica ile verdiği yemeklerden gittikçe daha fazla yiyordu. İntikam almak hevesi kafasına yerleşmişti. Bazan buhranlara kapılıyor, bitişik odada ve kapı açık yatan kız he-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

40

BİR TANESİ KALKTI. SEPEKTEN ÇIKTI. BAŞLADI ÇORBAYI KAŞIKLANMAYA..

ALEN İSİMLİ KAŞIK SESİNE UYANDI. UZANDI. KASEYİ UZANDI ALDI.. KAŞIĞI DA BULDU.

O DA ÇORBASINI YATAĞININ İÇİNDE İÇMEĞE BAŞLADI.

EN KÜÇÜKLERİ JORJET SİZ-LANMAYI BIRAKTI. KARDEŞLERİ GİBİ YEMEĞE GALIŞTI. YARISINI AĞZINA, YARISINI DA ÜSTÜNE BAŞINA YEDİRİYORDU.

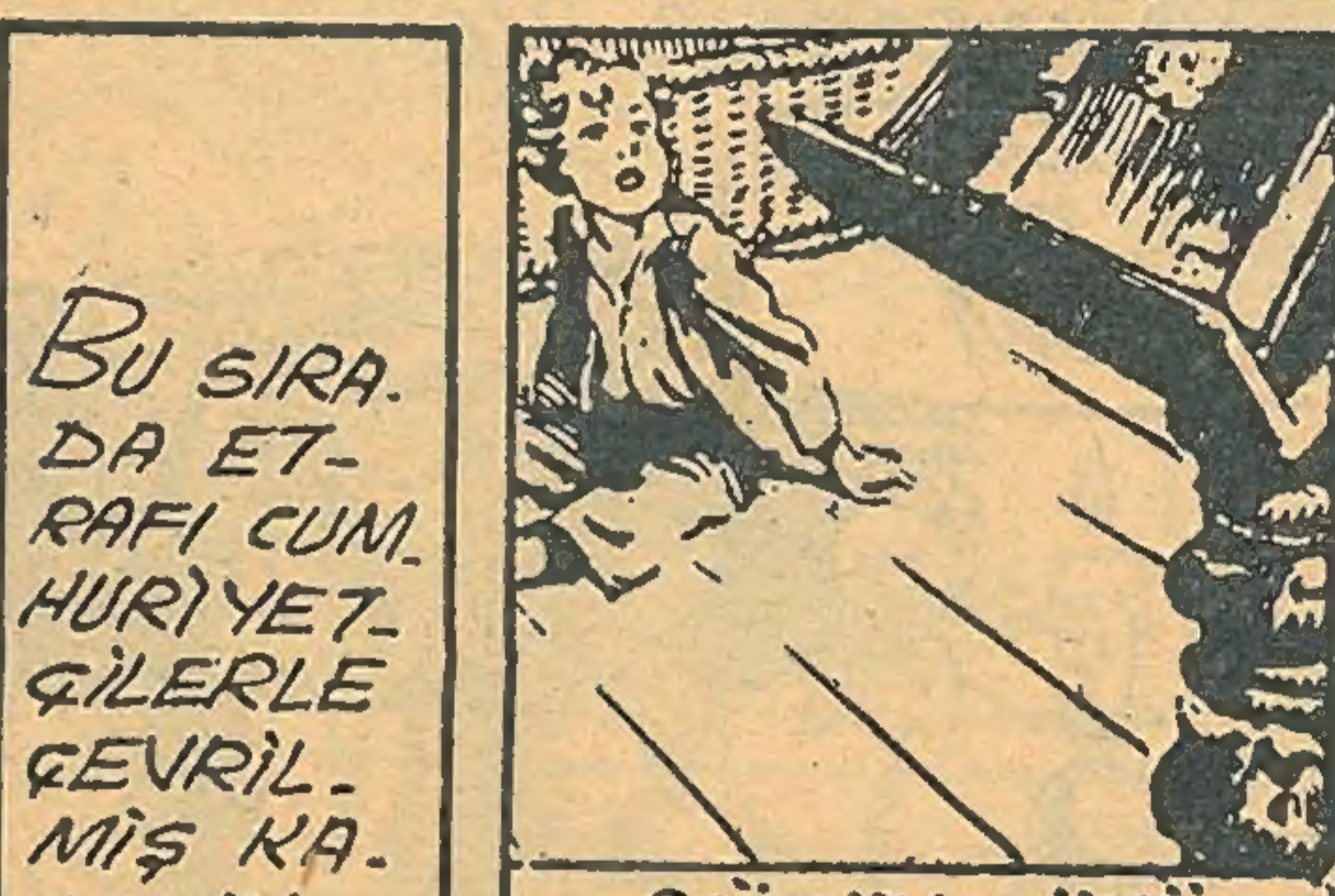
BU AKŞAM GÜN BARTAREN TESLİM OLMAZSANTIZ.. HÜCUM EDECEĞİZ.

TAM BU SIRADA ORMAN TARAFINDAN BİR TII BORUSU ÇALINDI. KULEDEN BUNA CEVAP VERİLDİ. ARKASINDAN ORMANDAN BİR SES YÜKSELDİ.

HÜCUMDAN YARIM SAAT EVVEL BİR KURUSIKI GEKECEĞİZ. BU SON İSARET OLACAK.

HÜCUM EDİNİZ

BU SIRA DA ET-RAFI CUM. HURİYET. ÇİLERLE GEVRİL-MİŞ KA-LİNİN İÇİNDE MAHPUS UÇ ÇOCUK

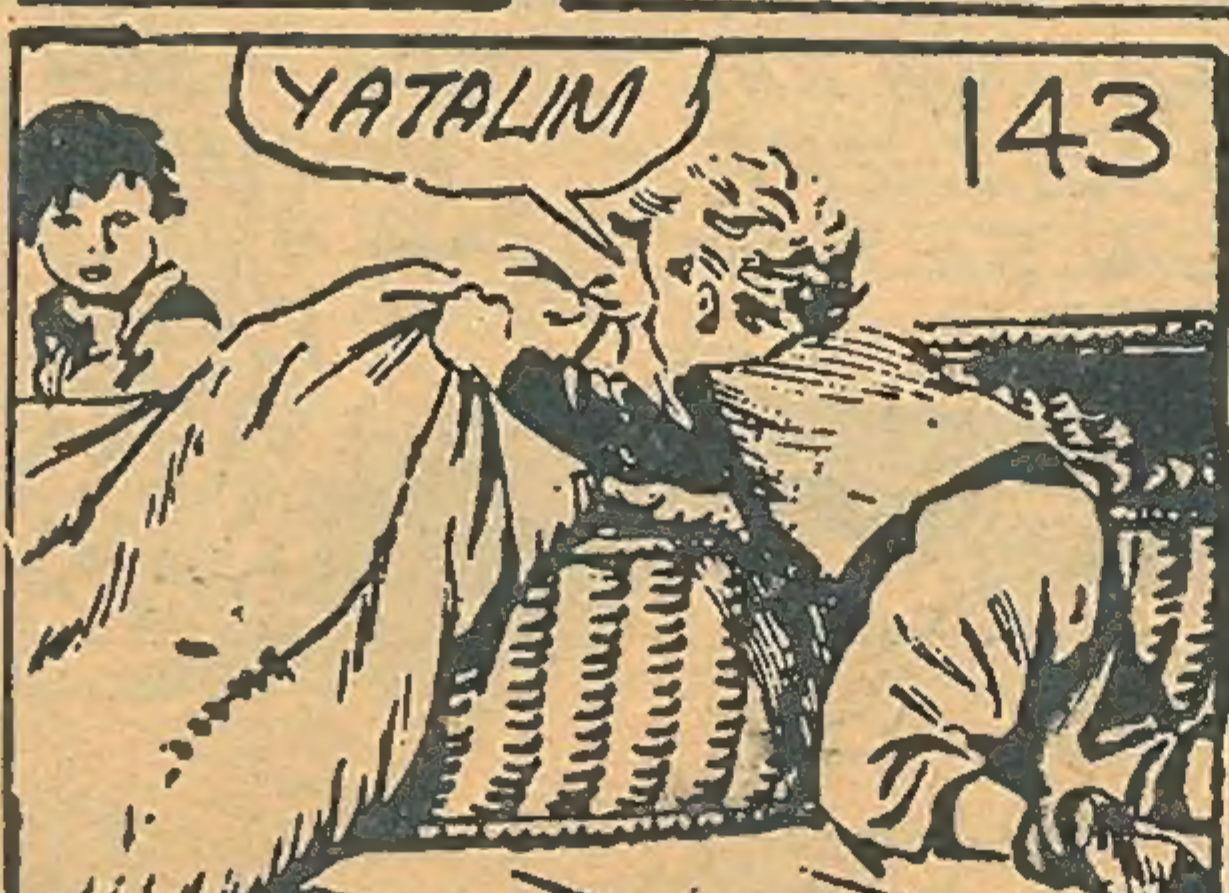
.. BÜTÜN GÜNÜ OY. NAMA KLA GEÇİRDİLER. EN BÜYÜKLERİ RÖNE-JAN BİR MASANIN ÜSTÜNDE KOC A BİR KİTAP GÖRDÜ

ALMAK İSTEDİ. UZANAMA-DI. BİR İSKEMLEYİ GÜÇLÜKLE MASANIN ÖNÜNE GETİRDİ.

KİTAPDA RESİMLİ BİR SAHİFA AÇILMIŞTI. JAN RESME PEK BAYILDI. KOPARMAK İSTEDİ. ORTASINDAN YIRTILDI. BİR PARÇASINI JORJETE VERDİ.

BU BİR MUKADDES KİTAP. TI İLK SAHİFASININ YIRTILMASI HELE MASUM BİR ÇOCUK TARAFINDAN YIRTIL-MASI HAYRA ALÂMET DEĞİLDİ.

ÇOCUKLAR ORTALIKIN KARARDİ-GİNİ GÖRÜNCE YATTILAR. FAKAT ÜÇÜ DE AYRI SEPETLERE DEĞİL BU SEFAR.

BİRBİRLERİNİN ÜZERİNE BALIK İSTİFİ GİBİ SIRA-LANDILAR. UVUDU-LAR.

GÜN UFUKTA KAYBOLUR KEN ORMANIN İÇİNDEN KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ GELDİ. İLK TOPPAT LAMIŞTI.

ARKAS VAR

BİR NASIR YÜZÜNDEN
(3. sayfadaki devam)

Kız nefes gibi bir sesle: «Tabii, Jim, dedi. Elbette giderim. Hem de...»

O sırada baş hemşire kapıda göründü ve Yvonne'a dönerek: «Afedersiniz, dedi. Mr. Raine'nin daha fazla konuşturması doğru değil. Zaten kendine geleli daha bir iki saat oldu.»

Yvonne ayağa kalktı ve Jim'in ta gözlerinin içine bakarak veda ettikten sonra dışarı çıktı.

Hemşire kendini tutamıyarak: «Güzel kız diye söylendi. Karınız mı yoksa?»

Gözleri saadetle ışıldayan Jim: «Hayır, dedi. Henüz değil ama, olacak.»

Kadın karyolaya biraz daha sokuldu ve gözleri Jim'in yataktan dışarı sarkmış çıplak ayaklarına ilisince birdenbire irkilerek hayretle: «Allah Allah, diye acındı. Hayatında hiç bu kadar büyük nasır görmedim dersem inanın. Maamafih bende, bunu yirmi dört saatte kökünden temizleyecek bir ilaç var. Onu şimdi...»

Jim yorulan gözlerini ağır ağır kaparken: «Lüzumu yok, diye mırıldandı. Saadetine sebep olan şeyi kaybetmek istemiyorum...»

VAZİFE

(13. sayfadaki devam)

men kalkıyor, hiç uyumamış gibi geliyor ve onu ezberlediği hikâyeler ve fıkralarla avutuyordu.

Üç ay içinde Sanihanın çekmediği kalmamıştı. Fakat bu fedakârlığına mukabil, hasta odada gezinmeğe, daha sonra sofralara çıkmağa başlamıştı. Baharın gelişi ona taze bir can veriyordu. Yalnız hastalığın ve ye'sin verdiği asabiyetle kızı sık sık hırpalıyordu.

Daha sonra bu haller de geçti. Bahçeye çıkmağa, bazan Seniha ile İstanbulla inmeğe başladı. Nihayet yeniden bankadaki işine başlayacak duruma geldi.

Saniha vazifesinden çok fazlasını yapmıştı. Karnı şişti kızcağızın. Hastasının vahşice hissına uğramış ve başına gelenleri sineye çekmişti.

Bir gün, artık kendisine ihtiyaç kalmadığını anlayınca aileye veda etmek istedi. Gözleri yaş içindeydi. Büyükhanım:

— Güle güle kızım, diyordu. Ayrın sonuna altı gün var ama bu son aylığını tamam verelim bari.

Büyük bey de: — Öyle ya, öyle ya, diyordu. Tamam verelim.

BİR İNTİHARIN HİKÂYESİ
(6. sayfadaki devam)

hep öyle davranacağım... O zaman pişman olacak... Herhalde üzerime fazla düştüm de onun için oldu. Kendimi biraz naza çekersem. Bir haftaya kalmaz gene peşimde koşmağa başlar... Ama bu sefer ben ona sırtımı çeviririm. Annsızın durdu. «Maamafih gene bir seferlik giderim onunla... Bir tek sefer. Giderim ama elimi bile tutmam. Gayet lâkayt ve galye dururum. Çıldırtır bu onu. Belki bana evlenme bile teklif eder.»

Ellerini pardesüsünün ceplerine soktu ve zevkten gülümsediğini belli etmek için omuzlarını kısarak yürüdü.

Büyük otobüs tekerleklerinin müthiş gıcırıtısını ve etraftakilerin çığlıklarını bu sefer işitmedi.

Kaldırımında duran genç adam koşup gele npolise, «Bir intihar vakası» diye izahat verdi. «Deminden beri seyrediyorum. Durdu, uzun uzun düşündü sonra kendisini ansızın otobüsün altına atıverdi. Sonra başını yandan yana sallayıp içini çekerek ilâve etti: «Kim bilir ne derdi vardı? Biçare... Okadada güzel bir kadındı ki!»

FIRTINA KAPTAN 36

ALNIMIN

YAZISI

DELİKANLI KENDİNİ ÜZME SAKIN.. KONT İYİLEŞİYOR.. PEK TUTTURAMIZ. ÜSTELİK KIZI HEP SENİN TARAFINI TUTUYOR. KENDİNİ KAPIP KOYUVERME.

BANA HAYAT VERDİNİZ BAY AVUKAT.. SAĞ OLUN..

İGİNİZDEN HANGİNİZ KAZANDIYSA ONUN LA OYNİYABİLİRİM..

KEKLİĞE BAK.. AVUKATIN BİRİ BİR İKİ ŞEY FİSİLDADI DİYE NEŞESİ YERİNE GELDİ. BEN SANA DEME.. DİM Mİ DELİKANLI ?

SENİNLE OYNİYABİLİRİM JANSEN.. AŞKTA KAZANDIN..

HEMEN OGÜN AVUKAT DERÜ İLE ARSAK BULUŞ MUŞLAR.

HERİF SERSEMİN BİRİ.. ADAM VURACAK SURAT YDK.. AMA ÜÇ BEŞ SE NEDEN EWEL KURTULA MAZ..

KONTU DA HASTA.. NEDE ZİYARET ETTİM. HERİF DOKUZ CANLI.. NEREDEYSE İYİLEŞECEK.. YANSENİN KENDİSİNİ ÖLDÜRMEK İSTEDİĞİNİ BAĞIRA BAĞIRA BİR ANLATIYOR Kİ SORMA DEĞENE İŞLER TIKIRINDA

ALLO MATMAZEL.. SİZ MİSİNİZ? HÖR. METLERİMİ KABUL BUYURUN EFENDİM.. YANSENİ ZİYARET ETTİM. SİZDEN Mİ HİÇ BAŞETMEDİ..

AFERİN İYİ İŞ BECERMİŞSİN.. SEN ESASLI AVUKAT SINDIR ZATEN..

SUGUNU İTİRAF ETTİ. BABANIZA O ATEŞ ETMİŞ.. SİZE, TABİİ SÖYLEMEZ.. BABANI BEN VURDUM DİYECEK DEĞİL YA.. ONU GÖRMÜK Mİ? HEMEN HEMENİM.. KÂNSIZ.. EVET.. EVET.. HOŞÇA KALINIZ MATMAZEL..

YALANLARI KIVIRIYORUZ ANA YA KADIN İMKÂNINI MI VAR? GÖCÜKLÜK GİDER YANETME.. SANA, AVUKATINA SENİ GÖRÜR SE.. SUGUNU İTİRAF ETMESİ GÖK TABİİ BİR ŞEY..

BİNBİR ROMAN

ARADAN İKİ UZUN AY GEÇTİ. HAPİSTE, BIRAKILMIŞ, TERKE. DILMIŞ, OLMANIN AZABI İÇİNDE KIVRANIYORDUM. KONT İVİLEŞMİŞTİ. KIZIYLA MÜNAKAŞA KLER. KENDİNİ VE BENİ EDİYORDU. GÖK MÜŞKÜL MEVKİE SOKU. YORSUN.. KİMSEYLE KONUŞMUYOR. SUN. YÜZÜN GÜLMÜYÖR. NEN VAR.

BİLMEM BABA.. HİÇ TADIM YOK.. AMA SEN İSTERSEN BİR ÇAY VERELİM

NE ZİRDOP KIZ.. HİÇ BİR ŞEYDEN PERVASI YOK.. HAYRET EDİYORDUM DARSAK ONUN.. LA NASIL EVLENMEK İSTİYÖR..

BENİM AKLIM YA.. TIYÖR.. KIZ GÜZEL.. ZENGİN.. BEN OLSAM BEN DE UMURSA.. MAM DOĞRUSU..

ŞU İNSANLAR NASIL HALDEN ANLAMAZLAR.. KIZ SEVİYÖR ZORLA DEĞİL YA..

KONT DOĞRUSU UCUZ ATLATTI. KURŞUN CİĞER. LERİNE SAPLANMIŞ.. HERİF DO. KUZ CANLIYMIŞ.. KIZI DA ONDAN AŞAĞI KALMIYOR

KIZI DAHA ZİYA. DE ANNESİNE ÇEKMIŞ.. ANNESİ DE BİR AŞİĞİ İLE KAÇMIŞTI..

BUNLAR SOYCAK BÖYLEDİR. ANNESİNİN HİKAYESİNİ BİLMİYÖR MÜSÜN.? AYOL BUNU SAĞIR SULTAN BİLE DUYDU KARDEŞ.. ANNESİ BİR RESSAMLA KAÇTI.. HERİFİN BEŞ PARASI YOKTU. BU KADAR RAHATI SEVGİLİSİ UĞRUNA TEPTİ.. ANASINA BAK KIZINI, KENARINA BAK BEZİNİ AL DERLER.. KIZINDA YAPACAĞI O.. BABASINI ÖLDÜRMEK İSTEYEN SERSERİYE KAÇCAK HANDİYSE.. BABASI ONUN İÇİN KIZI BİRAZ SIKIYOR..

143/2

EĞİLMİŞ BİR FİSKOSTUR BAŞLAMIS.. HERKES DEDİKÖNÜ YAPMAK İÇİN ZATEN FIRSAT ARIYORMUŞ.. O GÜN KLERLERİN ÇAYINA KONT DARSAK'TA GELMİŞ.. KLERE GÖK NAZİK VE MÜLTEFİT DAVRANIYORMUŞ..

KLER SOLGUN YÜZÜYLE İKİ AY SONRA SALONA GİRİNCE BÜTÜN MASALARDA BAŞLAR

KLER BİR DİVANA OTURMUŞ KONT DARSAK YANINA YANAŞMIŞ

İÇİNİZ RAHAT OL SUN.. SİZİ AFFET. TİM. GÖK İYİSİNİZ.. ZATEN BÜTÜN İNSANLAR İYİDİR.

KLER.. BENİ AF. FETMEDİN.. O KADAR SOĞUK VE BENDEN O KADAR UZAKSIN Kİ..

ARKASI VAR